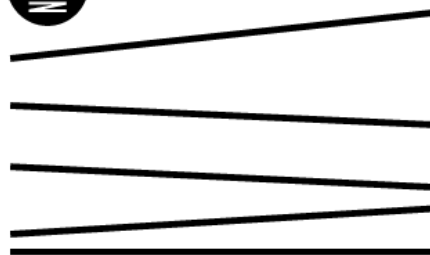

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Racine, J.; af J. Racine ; Oversat af Johan Storm Munch.

Titel | Title:

Athalia : Sørgepil med Chor

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Christiania : trykt hos Jacob Lejmann, 1818

Fysiske størrelse | Physical extent:

120 s.

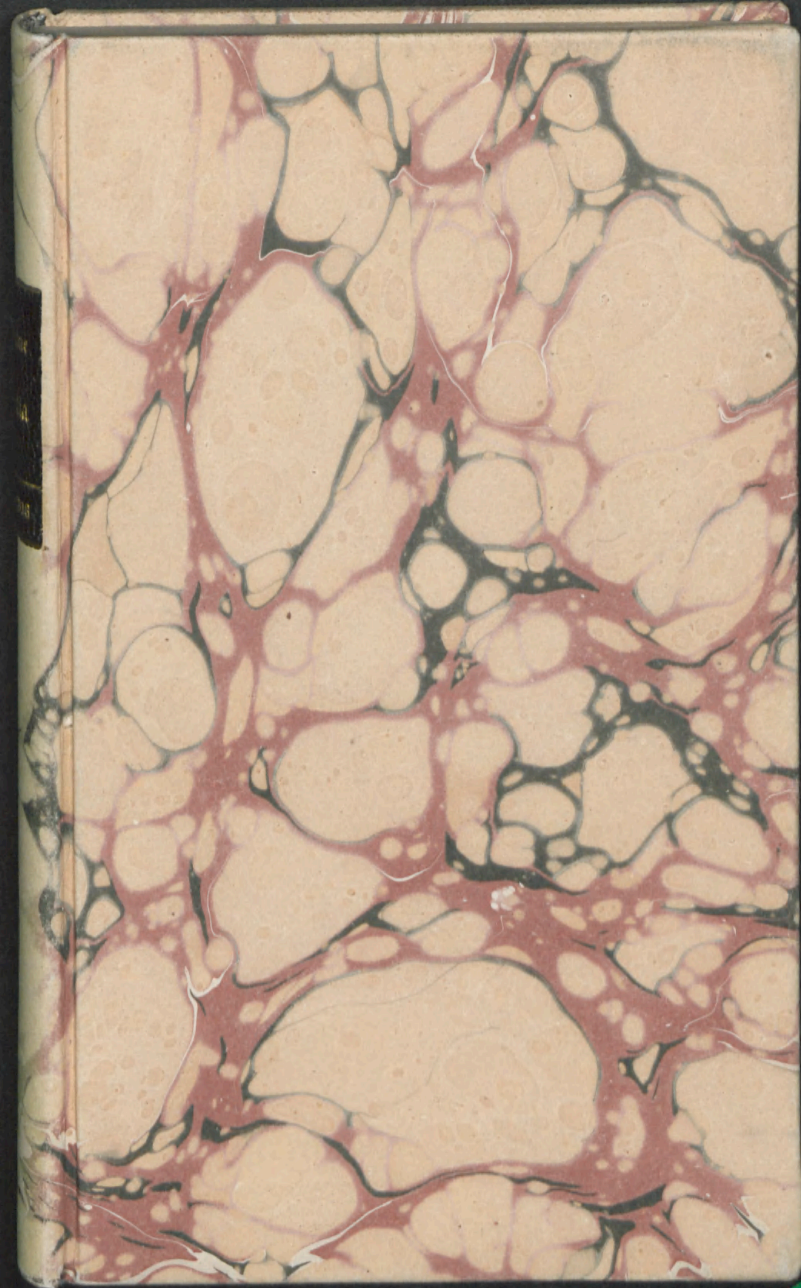
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56.301-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01943 3

+Rox

56 · 301 · 8°

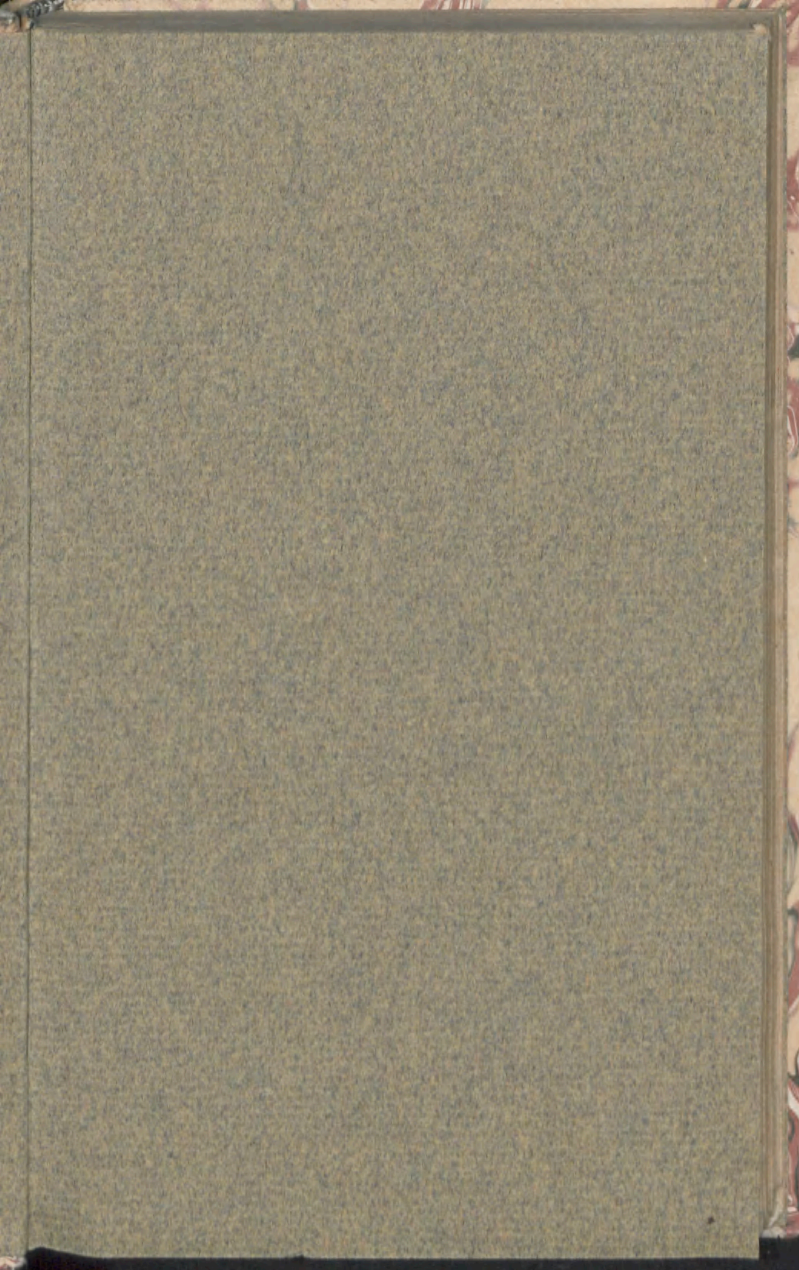
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01943 3

+ Rex

Robt. Alfred Esq. of Munch. 1818.

Ravine. Arabia viz of Munich. 1818.

U t h a l i a

Sørgespil med Chor

af

J. Racine.

Oversat

af

Johan Storm Munch,

Stodpræst til Aggershund og Sognepræst til Agger.

Christiania, 1818.

Trykt hos Jacob Lehmann.

6074

Deres Kongelige Høihed

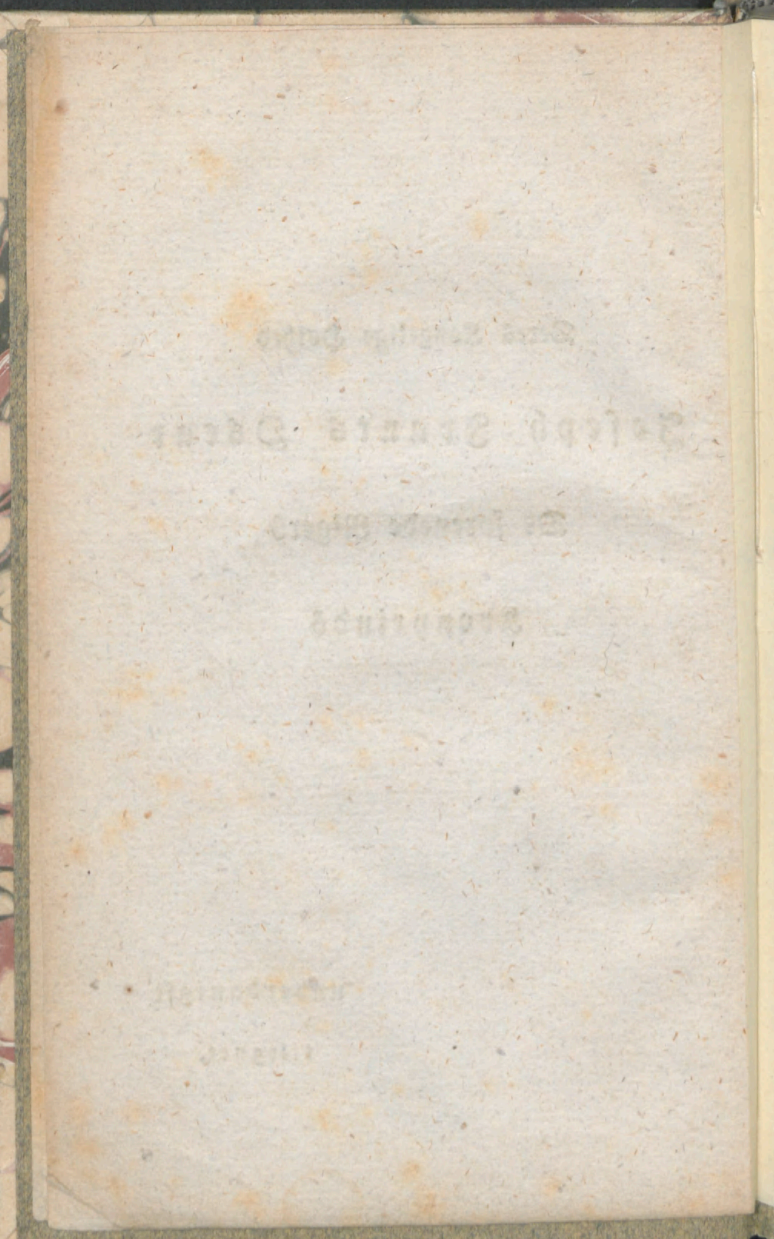
Joseph Frants Oscar

De forenede Rigers

Kronprinds

underdanigst

tilgnet.

Modtag, o Prinds, med huld og ventlig
Mine

En bly og ukjendt Skald,
Som vover her, paa nordisk Viis, at trine
Ind i Din Hal.

Han fandt en Blomst med skøn og herlig
Krone

I Sydens Laurbær-Lund:

Den har han plantet om i kolden Zone,
Paa Norges Grund.

Dg tillidsfuld han drifter sig at række

Dig, Oscar, Blomsten hen —

At Stormen ei dens nye Skud skal knække,

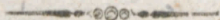
Vær Du dens Ven!

Mildt lad den ved Dit Bifaldssmil oplives —

Da, Fyrste, skal Du see:

At Sydens høje Blomsterpragt kan trives

Blandt Nordens Snee.

A t h a l i a.

See den første og anden Kongernes Bog, og i
Særdeleshed 2den Bogs 11 Capitel, og Krø-
nikernes 2den Bogs 22 og 23 Capitel.

1845

1845

Personerne.

- Joas, Konge i Juda, Ochozias's Søn.
Athalia, Jorams Enke, Dronning.
Joad, ellers Jojada, Ypperstpræst.
Josabet, Joas's Fæster, Joad's Hustru.
Zacharias, Joad's og Josabet's Søn.
Salomith, Zacharias's Søster.
Abner, Krigsoverste.
Azarias, Ismael og tre andre Overster for
Præsterne og Leviterne.
Nathan, Baal's Offerpræst.
Nabal, Nathan's Fortrolige.
Agar, Opvarterinde hos Athalia.
Præster og Leviter.
Athalia's Følge.
Joas's Amme.
Chor af unge Piger af Levi Stamme.
-

Handlingen foregaaer i Jerusalems Tempel i en Sal, som
løder til Ypperste-Præstens Værelser.

Section 1

1. The first part of the report is a general statement of the purpose and scope of the study. It is followed by a brief review of the literature on the subject. The next section is a description of the methods used in the study. This is followed by a presentation of the results of the study. The final section is a discussion of the results and their implications.

2. The second part of the report is a detailed description of the methods used in the study. This includes a description of the subjects, the materials, and the procedures. It also includes a description of the data collection and analysis methods. This section is followed by a presentation of the results of the study.

3. The third part of the report is a discussion of the results and their implications. This section includes a summary of the findings, a discussion of the limitations of the study, and a discussion of the implications of the findings for future research.

Første Act.

Første Optrin.

Joad, Abner.

Abner.

Sa, her jeg vil den Evige tilbede!
Med dig, jeg efter Fædres Høitids-Skik,
Vil helligholde hin saa store Dag
Da Loven blev paa Sinai os given.
Hvor Tiden er forandret! Før, saasnart
Den hellige Basun forkyndte Dagen,
Og Templet var med Krandsse festlig smykket,
Udi dets Hal indstrømmede Guds Folk,
Og hver, i Orden ledet frem til Altret,
Var udi Hænde Aarets nye Frugt,
Og offred Gudheds Gud dets første Brøde:

Ei Præsterne forflog' til Dsringen.
 En Qvindes Græfthed hemmer denne Fæst,
 Og har den til en Sorgedag omfistet.
 En liden Skare troe Andægtige
 Ds minder ifkun svagt om sundne Tider.
 De øvrige forglæmme deres Gud,
 Ja søge hen i Flokktal til Baal,
 Indvies skjændigt i hans Dyrkelse
 Og spotte ham, som deres Fædre tilbad'.
 Ja, jeg tilstaaer det her, jeg frygter at
 Athalia dig slider bort fra Altret,
 Afkaster Massen af en tvungen Hoiagt
 Og lædsker grumt paa dig sin Hævnetørsk.

Joab.

Hvi just idag saa mørk en Anelse?

Abner.

Du troer du kan ustraffet Retfærd øve?
 Viid, alt forlængst hun hader denne Fæsthed
 Som giver selv din høie Stilling Glands.
 Din Kiærlighed for vore Fædres Tro
 Betragter hun forlængst som Oprørsaad,
 Og avindsyg paa hver Fortjeneste
 Hun Josabet, din ædle Hustru, hader.
 Har Joab arvet Arons Præstedom

Er Josabet vor sidste Konges Søster.
 Nu Nathan, Præsten, den Forræder, som
 Meer ond end Dronningen, er hendes Raad,
 Han som menedersk svigtede vor Tro
 Og nu forfølger Dyden hvor den findes!
 Ei nok at han i fremmed Præstedragt,
 Skjendt fød Levit, fræk osrer nu til Baal,
 Vort Tempel vil han styrte, ja om muligt,
 Tilintetgjøre Gud, som han forlod.
 For dig at fælde han anvender alt.
 See! snart beklager, skundom roser dig
 Den Falke, under hykkelsk Venstabs Skin,
 Og derved sminkende sin sorte Galde,
 Nu frygtelig for Dronningen dig maler,
 Nu, da han mærker hendes hede Guldtørst,
 Taaer hende til at troe, du holder skjult
 Kong Davids Skatte, kjendte kun af dig.
 Kort: i de sidste Dage synes mig
 Den stolte Dronning nedsænkt udi Sorg.
 Igaar, da jeg gav Ngt paa hende, saae jeg
 Hun sendte Eigerblik mod Herrens Tempel,
 Som om, dybt i dets Indre, Gud har skjult
 En Hævner, væbnet alt til hendes Straf.
 Troe mig, det sikkert er at hendes Brede
 Er færdig at udbryde over dig,

Og Jesabels blodskænkte Datter vil
Anfalde Gud selv i hans Helligdom.

Ioad.

Han, som kan tæmme de oprørte Bølger,
Kan standse de Ugudeliges Raad;
Med Bæfrygt hans Villie undergIVEN,
Jeg frygter Gud og har ei anden Frygt.
Imidlertid erkjender jeg med Tak
Det Bønskab, som med Faren mig advarer.
Jeg seer, at Uretfærd dig saarer, og
Du har endnu et israelitisk Hjerte,
Gud være lovet! men hin tause Harme,
Og denne stille Dyd er den dig nok?
Tro uden Gjerning er vel den oprigtig?
Alt otte Aar har nu en fremmed Kvinde
Ført Davids skjændigen tilkrante Scepter,
Har badet sig i vore Kongers Blod,
Ukstraffet myrdet sine Børnebørn
Og hæver nu sin Arm mod Herren selv!
Og du, en af det svage Riges Støtter,
Af Josaphat, udi hans Leir, opdragen,
Som under Sonnen førte an vor Hær
Og satte Mod i vort nedtrykte Folk,
Da Ochozias's pludselige Fald
Udsprede al hans Leir ved Jehu's Komme —

Du frygter Gud? hans Sandhed rører dig?
 Vel, hör da Heerens Ord igjennem mig:
 "Du roser Dig af Iver for min Lov,
 Og vil mig ære ved usrugtbart Løfte?
 Hvad Brugt har jeg af eders Ofringer?
 Har jeg fornøden Offerdyrets Blod?
 Hör, eders Kongers Blod mod Himlen raaber!
 Bryd' eders Pakt med Uretsfærdighed!
 Midt af mit Folk Misgjerningen udrydder,
 Og kommer saa at ofre paa mit Alter!"

Abner.

Sig, hvad formaaer jeg blandt et slappet Folk?
 Svag er Benjamin, Juda lassetubd!
 Den Dag, som deres Kongeræt udsukte,
 Har udsukt sidste Gnist af fordums Mod.
 Gud selv, saa sig de, har os forladt:
 Han som forsvared' for sit eget Folk,
 Ei agter nu at det er traadt i Støvet,
 Og er nu træt af at misfunde sig.
 Man seer ei meer hans frygtelige Arm
 At gjøre Under til vor Uvens Skræk,
 Ei meer ved Paktens Ark han svarer os.

Joab.

Var nogen Tid meer frugtbar paa Mirakler?
 Naar viste Gud meer klarligen sin Magt?
 Vil du da stedse lukke dine Øine
 O haarde Folk! Skal Herrens store Ting
 Kun naae dit Øre, men dit Hjerte ei?
 Maae jeg da, Abner, maae jeg minde dig
 Om vore Dages høie Underværker?
 Om Israels Tyranners dybe Fald
 Og Herrens Trofasthed udi hans Trudsel:
 Den grumme Achab styrtet, og hans Blod
 Besudlende den Jord han havde ranet:
 Nu, Jesabel paa samme Plet opoffret,
 Raadt under Fodderne af vilden Ganger,
 Saa Hundene opslikked' hendes Blod
 Og sønderled' de ælle Lemmer; atter
 Hin Skave Baal's Propheter gjort' til Skamme,
 Da Ild nedfaldt fra Himmelen paa Altret,
 Og Elementerne adlød Elias
 Saa Himmelen blev luft og kobberhaard
 Da Jorden tre Aar uden Regn og Dug;
 De Døde vakke ved Elisa's Stemme —
 Erkiend af disse talende Bevis
 En Gud som er idag, hvad han var fordm:
 Naar ham behager viser han sin Magt
 Og aldrig glømmer han sit eget Folk.

Abner.

Hvor er den Hæder, som forjætted David,
Blev atter lovet Salomon, hans Son?
Vi haabed', af! af denne Lykke-Æt
En talrig Slægt af Kongen skulde spire,
Og over hver en Stamme, hvert et Folk
Een blandt dem skulde svinge Herkerstaven,
Forjage Krig og Evedragt over alt,
Og ved sin Fod see alle Jordens Konger.

Joad.

Om Guds Forjættelser mistvivler du?

Abner.

Hvor finde vi hin Konge, Davids Son?
Kan Himlen selv det faldne Træ oplive
Som er udtørret lige til dets Rod?
Athalia har Barnet kvalt i Buggen:
Gaae Døde atter frem af Gravene?
O, dersom hendes Grumhed skuffet var!
Og af vort Kongeblood en Draabe sparet — —

Joad.

Nu vel, hvad da?

Abner.

O hvilken Dag for mig!

Hvor Kulde jeg erkjende glad min Konge!
 Hver Stamme vilde falde ham til God — —
 Dog bort med hin forfængelige Tanke!
 Kong Ohozias med hans Sonner var
 Jo hine store Kongers sidste Etmand?
 For Jeshu's Vilj jeg Faderen saae falde,
 Du Sonnerne af Moderen at myrdes.

Joad.

Ei mere nu! naar Solen har idag
 Den tredie Deel lagt af sin Bei tilbage,
 Og naar den tredie Stund til Vonnen falder,
 Kom her igjen med samme Sind som nu!
 Gud kunde vel dig vise naaderig
 At han er trofast, i hans Mund ei Svig. —
 Farvell! jeg maae til Jesten mig berede,
 Thi see, dens Morgen lyser allerede.

Abner.

Om hvilken Herrens Naade taler Du? —
 Dog hist den ædle Josabet sig nærmer:
 Jeg mig forener med den fromme Skare,
 Som Jestens store Høitid samler her.

Andet Optrin.

Joad, Josabet.

Joad.

Ildendt er Tiden, nu jeg tale maae:
 Dit lykkelige Noo kan meer ei dolges.
 Guds Giender tør frækt hovmode sig,
 Misbruge mod ham selv vor dybe Tausshed,
 Og alt for længe spotte med hans Lovter.
 Ja, Dronningen forvooven ved sit Held,
 Den Hændige! vil selv paa Herrens Alter
 Fremføre Afgjælte for hendes Afgud!
 Han staae da frem, den unge Konge, som
 Du redded' og opdrog ved Herrens Bistand!
 Han vil faae vore store Systers Mod,
 Som hans Forstand alt overgaaer hans Alder.
 Men for jeg hans Bestemmelse forkynder,
 For Herrens Aashjælp jeg fremstiller ham,
 Forsamler fluk Leviterne, og derpaa
 Erklærer ham for Thronens rette Arving.

Josabet.

Ved han alt nu sit Navn og høie Kald?

Ioad.

End heder han Elias kun og troer sig
Et Staffels Barn, forladt i spæde Aar,
Som jeg af Medynk stod i Faders Sted.

Josabet.

Al! hvilken Fare frelse jeg ham af,
Og hvilken Fare gaaer han nu imøde!

Ioad.

Begynder alt din Tro at vorde svag?

Josabet.

Din Blisdom overlader jeg mig; fra
Den Dag jeg rædded' dette Barn fra Døden,
Jeg lagde heelt hans Skjæbne i din Haand;
Ja, frygtende min alt for store Omhed,
Undgaaer jeg ham saameget som jeg kan,
At ei utidig Svaghed robe skal
Ved mine Taarer det som vi kun veed.
Især jeg troet har at burde ofre
Til Bøn og Taarer disse trende Døgn.
Lillad mig dog endnu idag at spørge:
Hvem kan Du stole paa i denne Sag?
Den kjække Abner, vil han os forsvare?
Har han sin Konge svoret Troskabs Eed?

Joab.

Endskjøndt man skole kan paa Abners Trofskab,
Veed han endnu ei om vi har en Konge.

Josabet.

Men hvem betroer du Joas's Baretægt?
Skal Obed, Amnon have denne Post?
Den Gudhed, som min Gader visse dem — —

Joab.

De have solgt sig til Athalia.

Josabet.

Hvem kan du da modsætte hendes Livvagt?

Joab.

Som jeg har sagt dig, Præster og Leviter.

Josabet.

Jeg veed du har i Stilhed dem forsamlet
Og end fordoblet deres Antal, at
De elske dig og affkye Dronningen,
Samt at en hellig Eed dem binder forud
Til denne Davids Søn som de forvente.
Men skjøndt de brænde af en ædel Ild
Kan ene de forsvare deres Konge?

Er deres Iver nok til dette Værk?
 Vil ei Athalia, saasnart det rygtes:
 En Søn af Ochozias skjules her,
 Forsamle sine vilde Krigerhæder,
 Omringe Templet, sprænge Portene?
 Hvad kan mod dem vel Præsterne udrette,
 De, som nedknælende for Himlens Gud,
 Kan sukke kun og bede for vor Brode,
 Kun har udgydet Offerdyrets Blod?
 Maaſkee i deres Arme Joas myrdet — —

Joas.

Og Gud, som strider for os, glømmer du?
 Gud, som beskytter den forladte Ufald
 Og udi Svaghed lader see sin Kraft,
 Tyrannen styrter, og som fra sit Fok
 Svor at udrydde Jesabel og Achab;
 Som ramte Joram, deres Datters Mand,
 Og paa hans Søn har hjemsogt deres Æt:
 Gud, som hin onde Slægt udrydder vist,
 Skjønne han en Stund opholder Hævnens Glavind.

Josabet.

Just denne svære Straffedom jeg frygter
 For min uheldelige Brodersøn.
 Hvem veed om han, i deres Synd indviklet,

Blev ei med dem i Fædselen fordømt?
Om Gud ham stiller fra en syndig Slægt,
Og for Kong Davids Skyld betæer ham Naade?

Den Rædselsstund, da Himlen gav mig ham,
Staaer stedse malet for min hange Sjæl!
Erindt om mig saae jeg dræbte Tyrstesonner:
Med Dolk i Haand den grumme Dronning selv
Til Blodbad hidled sine vilde Bødler,
Og fulgte hvert et Stod med graadigt Blik.
Man troede Joas' død. End synes mig
At see hans Amme, den forsvundne,
Som var nedstunken Morderne til Tod,
Og holdt, hendaanet, Glutten mod sit Hjerte.
Jeg tog ham blodig op; en Taarestrøm
Fra disse Dine gav ham Liv tilbage:
Maafee af Frygt, maafee i barnlig Ukyld
Han slynged' om min Hals de Arme smaae —
O Gud, gjør ei min Kjærlighed til Skamme
For sidste, spæde Skud af Davids Stamme!
Opdragen i dit Hus, udi din Frygt
Paa dig som Fader, see! han stoler trygt.
Nu Kampen nærmer sig mod Dudskaas Vælde,
Tilgiv, o Gud, de Taarer jeg mon' fælde!
Hvis udi Farens Stund min Tro er svag,
Hvis Hjod og Blod forvilder sig idag,

Straf mig, o Gud, men ikke i din Brede!
Om ham, vort Haab, din Almagt fjærlig frede!

Joab.

Din Taare, Josabet, er ei strafværdig;
Lun stol paa Gud og paa hans Faderhjælp:
Ei han hjemføger i sin Brede blind
Paa en retfærdig Søn hans Fædres Ondskab.
Enhver retsindig af Guds eget Folk
Vil denne Dag sin Pagt med ham fornye,
Ehi, mærk, saa høit som Davids Æt er elsket,
Er Jesabels den grumme Datter hadet.
Joas vil røre ved sin ædle Ukyld,
Ved dette Gjenskin fra hans Stammes Glands;
Gud vil os styrke ved sit Kraftens Ord
Og i sit Tempel tale til hvert Hjerte.
To vantroe Konger har ham længe trodset,
En Kønge nu paa Tronen høres maade,
Som mindes vil, at til Forsædres Rang
Gud lod ham sige ved hans Præsters Hænder,
Drog ham ved deres Haand fra Gravens Mulm
Og atter tændte Davids slukte Fakkell.

O Gud! hvis han, forglæmmende sin Æt,
Ei stedse vandre vil udi din Æt,
Forkast ham da, og lad ham bradt forsvinde
Som Blomsten aanded hen af bede Vind!

Men hvis han lydig imod dine Gud
 Er dig et nyttigt Redskab, store Gud,
 Da lad ham arve Davids Kongevalde!
 Forleen mig Kraft hans Fiender at fælde!
 Forstyr den grumme Dronnings lumste Raad!
 Naar hun og Mathan rase frem til Daad,
 Lad Grækheds Aand til Undergang dem lede,
 Den Aand, som monne Konger Gald berede!

(til Josabet.)

Jeg ile maae; Farvel! Hift dine Born
 Indfinde sig med Levi fromme Døttre.

(han gaaer.)

Tredie Optrin.

Josabet, Zacharias, Salomith og Choret.

Josabet.

Min kjære Son ophold dig ikke her,
 Men til at gaae din Gader nu tilhaande.

(til Choret.)

Ukyldige og fromme Levi Døttre,
 Udi hvis unge Hjerter Herren boer,

B 2

Som kommer for at dele mine Sukke,
 I elste Børn, som lindre huldt min Kummer,
 Ja, disse Arandse, som I bundet har,
 De onstod' fordum vore glade Fester,
 Men af! i denne Fiendselsfulde Sorgens Tid
 Hvad somner bedre nu end vore Taarer?
 Den hellige Basun jeg hører alt
 Og snart vil Templets Indgang aabnes, derfor
 Imedens jeg bereder mig til Toget,
 Lovsynger fromt den Gud I søge her!

(hun gaaer.)

Fjerde Optrin.

Choret.

Det hele Chor (singer.)

Al Verden vidner om hans Herlighed:
 Tilbeder ham vor Gud!
 Han Herren er fra Ewigbed:
 Lovsynger Gud!

Een Stemme.

Omsonst den Uretfærdige vil boie
 Vort Hjerter fra den Herre at ophøje —
 Hans Navn skal aldrig slettes ud:
 Hver Dag derom mon' Vidne bære:
 Al Verden jubler til hans Ære:
 Lovsynger Gud!

Det hele Chor.

Al Verden vidner om hans Ære;
 Lovsynger Gud!

Een Stemme.

Han smykker huldt de Blomster smaae:
 Han vinker — og det tørre Straae
 Maae gyldne Frugter bære.
 Han giver Regn og frugtbar Tid,
 Den Herre blid!
 Hans Navn hoilovet være!

En anden.

Den fløonne Sol fremstraaler paa hans Bud.
 Og Lyset strømmer fra ham ud;
 Men herligst vidner dog hans Guddomsord:
 At han er Herren evig god og stor.

En anden.

Du Sinai et Minde være
 Om hin saa store Høitids Dag,
 Da under Glammers høie Brag
 Gud aabenbarede sin Ære!
 Stal Jordens sidste Morgen grye?
 Mon Herren straffende nedsvæver
 Med Lyn fra Bredens sorte Sky?
 Basunens Klang i Luft sig hæver:
 Bjerget bæver:
 Bebude de høie og rullende Skrald
 Naturens Fald?

En anden.

Nei, Herren Hjerlig aabenbarer
 Sit Sandhedslys i Ordets Bud:
 Af Israels loffelige Skarer
 Han elskes vil, vor Gud.

Det hele Chor.

Lobssynger ham, Algedheds Gud,
 Der gav os Sandheds klare Bud!
 Hvor saligt er det dog at være
 Opfret ene til hans Ære!

En Stemme.

Han vore Fædres Lænker brød;
 Gav dem i Ørken Manna fød:
 Hans Godhed varer i al Evighed,
 Og kun han fordrer: Stovets Kjærlighed.

Det hele Chør.

Med fæstlig Jubel bryder ud:
 Høiløvet være han, Allgodheds Gud!

Den samme Stemme.

Han deelte Havet med sin Arm
 Gav Lædskedrik af Klippens Barm;
 Hans Godhed varer i al Evighed,
 Og kun han fordrer: Stovets Kjærlighed.

Choret.

Hvor saligt er det dog at være,
 Dødføret ene til hans Ære!

En anden Stemme.

J, som en Trældomsfrygt kun kjende
 Og trætte Guds Langmodighed!
 Kan ei hans Fadergodhed tænde
 I eders Hjerte Kjærlighed?

Saa kjærtegild mig han eder vinker!

Vor Fader! see, det er hans Navn;

End Ordets lyse Stjerne blinker

Og leder eder til hans Favn.

Det hele Chor.

Ja, det er Salighed at være

Oposret ene til hans Ære!

Han gav os Sandheds Faderbud —

Lovsinger ham, Algodheds Gud!

U n d e n A c t.

Første Optrin.

Josabet, Salomith og Choret.

Josabet.

Nu, mine Døttre, standse eders Lovsang!
 See, Bonnens store Time kalder os;
 I følge mig til Dagens Festsighed,
 Og lader os for Herrens Nafn træde!

Andet Optrin.

Zacharias, Josabet, Salomith og Choret.

Josabet.

Hvad seer jeg? Son, hvi kommer du tilbage?
 Hvi iler du saa bleg og aandeløs?

Zacharias.

O Moder!

Josabet.

Hvad?

Zacharias.

Banhelliget er Templet!

Josabet.

Hvad siger Du?

Zacharias.

Forladt er Herrens Alter!

Josabet.

Jeg skjælver — Skynd dig at oplyse mig!

Zacharias.

Ifølge Loven havde alt min Fader
 Frembaaret ham, der kjærlig foder os,
 De første Brød af Aarets nye Grode,
 Og ofrede til Fredens Gud paa Altret
 Af Offerdyrets Fedme; ung Elias
 Stod ved hans Side og gik ham tilhaande,
 Som ogsaa jeg, i hviden Linnedkjortel,

Dg medens Præsterne bestænkede
 Med Dvrets Blod Forsamlingen og Altret,
 En blandet Rumlen høres, som tildrog
 Sig Folkets Dine og Opmærksomhed;
 En Kvinde — tør man nævne hende her?
 En Kvinde — ja, Athalia det var;

Josabet.

Gud!

Zacharias.

I en Side-Hal, bestemt for Mænd,
 Den Stolte triner ind med hævet Pande
 Og er i Færd med fræk at overstride
 De Skrænker som for Præsterne kun aabnes.
 Til alle Sider flyer det bange Folk:
 Min Fader — o, hvor glødede hans Dø!
 For Pharao var Moses ei saa rædsom —
 Bort, Dronning, raabte han, fra dette Sted,
 Hvorfra dit Kjon, din Ondskab dig forviser!
 Vil du vel trodse Herrens Majestæt?
 Da aabned' hun, med vilde Blik paa ham,
 Alt Munden, vist nok til Bespottelse, —
 Jeg veed ei, om det Herrens Engel var,
 Der stod for hende med et Flamme-Sværd,
 Men Tungen stioned bradt hendes Mund

Og hendes Frækhed var tilintetgjort;
 Hun magted' ei at vende Diet bort,
 Der hvilede især paa ung Elias.

Josabet.

Er det vel mueligt, har hun seet ham?

Zacharias.

Ja, begge to vi saae den grumme Dronning
 Med lige stor Forfækkelse og Afsky,
 Men Præsterne omringed' os og forte
 Os hastig ud. Jeg veed ei meer, men liste
 Dig at berette dette fæle Optrin.

Josabet.

Al! hun vil rive ham af vore Arme!
 Og det er ene ham hun søger her.
 Skal han, der kostet har saa mange Taarer —
 Gud! du som seer min Sorg, glæm David ei!

Salomit h.

Hvem er det, som dig koster disse Taarer?

Zacharias.

Er ung Elias's Liv i Fare?

Salomith.

Har du fundet vel fortorne Dronningen?

Zacharias.

Hvad? frygter man en faderløs Umyndig?

Josabet.

Der er hun selv! kom, vi maae undgaae hende!

Tredie Optrin.

Atthalia, Agar, Abner og Dronningens
Følge.

Agar.

Hvi, store Dronning, vil du dvæle her?
Hvor alting saarer og opirrer dig?
Lad Præsterne beholde dette Tempel,
Blye denne Tummel, sege udi dit Pallads
At bringe dit oprørte Sind i Ro!

Athalia.

Jeg kan det ei: du seer min Uro og
 Min Svaghed! Skynd dig og kald Mathan hid!
 Maaskee jeg ved hans Hjelp kan atter finde
 Den Fred jeg søger men kan ei gjenvinde.

(hun sætter sig.)

Fjerde Optrin.

Athalia, Abner og Dronningens Følge.

Abner.

Tilgiv, o Dronning, jeg forsværer ham!
 Du bør ei studse over Joab's Iver,
 Den Gud, vi tjene, har det villet saa,
 Har ordnet selv sit Tempel og sit Alter
 Og indsat Arons Børn til Oftringen,
 Og selv bestemt Levitens Tjeneste;
 Men fremfor alt forbød han deres Affkom
 At have Samfund med en anden Gud.
 Er du, som baade Hustru er og Moder
 Til vore Konger, da saa fremmed blandt os,

Ukyndig i vor Lov? maade jeg idag — —
 Der er din Nathan! Du vil være ene — —

Athalia.

Nei, din Nærværelse er her nødvendig!
 Lad fare Joab's frække Dristighed
 Og Overtroens usle Sammenspind,
 Der lukker Templet for hvert fremmed Folt —
 En mere vigtig Grund bekymrer mig.
 Jeg veed at Abner, som fra spæde Aar
 Dødraget er i Baaben, tænker ædelt,
 Sin Gud og Konge giver hvad han ber!
 Bliv!

Samte Optrin.

*Athalia, Nathan, Abner og Dronningen
 Følge.*

Nathan.

Støre Dronning, er det vel din Plads?
 Hvad ængster dig? hvad vil du søge her
 Blandt dine Tiender? for du nærme dig

Til dette Tempel, det vanhellige?
 Har du forsaget nu dit bittere Had — —

Atthalia.

Mig laaner begge et opmærksomt Øre!

Det Forbigangne vil jeg ei gienkalde,
 Ei give Grund for alt det Blod jeg udgjød:

Det jeg har gjort, jeg troet har at burde;

Jeg Folket ei erkjender for min Dommer:

Hvad det end voiet har at sprede ud,

Har Himlen dog retfærdiggjort min Daad.

Min Magt er grundet ved udmærket Held

Og gjør mit Navn til begge Hæve frygtet:

Ved mig Jerusalem er bragt til Ro;

Jordanen seer ei meer den freisfende

Araber, ei, som udi fordam Dage,

Philisteren at herje grumt dens Bred;

Som Dronning og som Søster Syrenen

Erkjender mig; og han, mit Huses Fiende,

Hvis Grumhed vilde naae mig selv, han Hjalper

Den stolte Jehu i Samaria,

Og trindt om ængstet af en mægtig Nabo,

Som snildt jeg hidset har paa Morderen,

Maae han mig see at herske her i Fred.

Jeg nød i Ro min Klogkabs Frugter, men

En Engstelse har udi nogle Dage

Gjort Skaar i Nydelsen af al min Lykke:
 En Drom (jeg blues for mig selv) ernærer
 Udi min Barm en nagende Betsymring,
 Som stedse følger mig i hvert et Tjed.

Mig syntes i den dybe Midjenat
 Min Moder Jesabel bradt for mig stod
 Som paa sin Dødsdag smykket; hendes Mod
 Af Skjæbnens Grumhed end ei fuet var,
 Endog hiin laante Glands hun endnu bar,
 Hvormed hun vilde dække Tidens Spor
 Udi sit Ansigt; saa led' hendes Ord:
 O Kjælv min Datter, du som ligner mig,
 Bist Jodeguden seirer over dig:
 Al, du maae falde i hans grumme Haand!
 Saa talt, mig syntes da at hendes Aand
 Sig bojed mod mig over Leiet hen
 Da da jeg strakte Armene igjen
 Mod hendes Bavn, en rædsom Klump jeg fandt
 Af knuste Been og Kjød; jeg folte grandt
 Kun blodige, afflibte Lemmer, som
 En Flok af glubste Hunde sloges om.

Abner.

O Gud!

Athalia.

Flux for mit Nie huld fremtræder
 Et Barn, iført en Pinnedkjortel hvid,
 Pig eders Præstedragt fra første Tid,
 Og dette Syn livsaligen mig glæder;
 Men da hans Bliidhed jeg beundrede
 Og ædle Anstand, glæmmende min Smerte,
 Med eet jeg solte Morderstaalets Vee
 Som den Forræder stødte i mit Hjerte!

En saadan Samling af Modsatninger
 Kan synes eder som Tilfældets Værk:
 Selv bluedes jeg længe ved min Frygt
 Og tog den for et nedstemt Lunes Virkning;
 Men tvende Gange har min Sjæl, opfyldt
 Med Mindet herom seet det samme Syn:
 To Gange har mit Nie seet med Skræk
 Det samme Barn at staae mig efter Livet.
 Træt endelig af disse Rædsler, tog jeg
 Min Tilflugt hen til Baal om Baretøgt
 O! søgte Ro ved Toden af hans Alter.
 Og hvad kan Skrækken ei formaae? en Driivt
 Mig forte hen i Iodegudens Tempel:
 Det faldt mig ind at stille ham tilfreds,
 Jeg troede, at hvem han endog var,
 Saa maatte Gaver mildne Gudens Brede —
 Baals Præst undskyld min Svaghed — jeg gaaer ind:

Strax flygter Folket, Ofringen ophører,
 I Raserie gaaer Præsten hen imod mig,
 Og mens han talte til mig — hvilken Rædsel! —
 Saae jeg det samme Barn, som truer mig,
 Just som en Drom har malt ham for min Sjæl.
 Jeg saa ham, samme Anstand, samme Dragt,
 Hans Gang, hans Dine, kort: hvert af hans
 Træk.

Det er ham selv! han gik ved Præstens Side,
 Men strax derpaa unddrog man ham mit Blik.

See, her er Grunden til min Engstelse,
 Hvorover jeg vil høre eders Mening —
 Nathan hvad kan hiint Terteegn vel betyde?

Nathan.

Heel rædsom er mig denne Drom og Lighed — —

Athalia.

Men, Abner, du har seet dette Barn:
 Hvem er han? af hvis Æt? af hvilken Stamme?

Abner.

To Drenge gik ved Ofringen tilhaande:
 Den ene Ioad's Son og Josabel's:
 Den anden er mig ubekjendt.

Mathan.

Man maae

Foruden Ophold fikke sig dem begge.

Du, Dronning, veed min Skaansel imod Joab,

At over ham jeg aldrig søger Hevn

Men Retfærd ene styrer mine Raad:

Vor vi vel troe,* at Joab vilde selv

En Skyldig spare, var det end hans Søn?

Abner.

Sig, hvilken Brøde kan et Barn begaae?

Mathan.

Os Himlen viser ham med Dolk ihaende:

Vilis Himlen er og intet gjør omsonst.

Er det ei nok?

Abner.

Dg ene for en Droms Skyld

Vil du opofre et uskyldigt Barn?

Du veed jo ei endnu hvem var hans Fader

Dg hvem han er?

Mathan.

Han fængtes — alt er prøvet!

Hvis han nedstammer fra en ætstor Fader,

Da maae hans Byrd fremskynde just hans Fald;
 Er han af nedrig Slægt, hvad siger det,
 Om man paa Slump et ringe Blod udgyder?
 Tilkommer vel hin seene Retfærd Konger?
 Lit deres Frelse kræver hurtig Straf:
 Er man dem mistænkt — er man ei uskyldig,

Athalia.

Hvad, Mathan, sommer dette Sprog en Præst?
 Jeg, som opdroges mellem Krigens Rædsler,
 Som maatte tjene Kongers strænge Hævn,
 Jeg her forsvarer en Ulykkelig,
 Og du, som skylder ham en Faders Hjerte,
 Du Fredens Tjener udi Vredens Tid,
 Med Trostabs Masse dækker du dit Had:
 Dig synes Blod at rinde alt for langsomt!

(Til Dronningen.)

Du har befalet mig at tale frit:
 Hvad Grund, o Dronning, har du vel til Frygt? —
 En Drom, et Stakkels Barn, som uden Marsag
 Maaskee dit Nie troer at have gjentjendt.

Athalia.

Ja, jeg vil troe at jeg kan være fluffet;
 Min Drom maaskee har forud mig indtaget —
 Men jeg vil see hiint Barn lidt mere nærvæd

Syvende Optrin.

Joas, Josabet, Athalia, Zacharias,
Abner, Salomith, Choret og Dron-
ningens Følge.

Josabet (til de to Besøgte).

O Herrens Tjenere, I tabe ei
Af Hie disse dyrebare Børn!

Abner.

Frygt ei, Fyrstinde, jeg beskytter dem.

Athalia.

Jo mere jeg betragter ham — o Himmel!
Ja det er ham! jeg gysede maade af Rædsel.

(vegende paa Joas.)

Siig, Joas's Hustru, er hiint Varn din Søn?

Josabet.

Hvem, Dronning?

Athalia.

Han!

Josabet.

Jeg er hans Moder ei —
(viser hen paa Zacharias.)

Der staaer min Son!

Athalia (til Joas).

Og du, hvem er din Fader?

Svar, unge Dræng!

Josabet.

Et denne Dag har Himlen —

Athalia (til Josabet).

Hvi tager du saa skyndsemt Ordet for ham?
Han tale selv!

Josabet.

Udi saa spæd en Alder
Hvad Slags Oplysning kan han give dig?

Athalia.

Han er uskyldig og hans Børnlighed
Forvandler endnu ei den rene Sandhed:
Lad ham forklare det som angaaer ham!

Josabet (for sig selv).

Sæg, store Gud, din Blisdom i hans Mund!

Athalia (til Joas)

Hvad heter du?

Joas.

Man kalder mig Elias.

Athalia.

Din Fader?

Joas.

Jeg, saa siger man, er lagt
i Herrens Arme fra min Guds af,
Har aldrig vidst af Fader eller Moder.

Athalia.

Har ei Forældre?

Joas.

De har mig forladt.

Athalia.

Hvordan? fra hvilken Tid?

Joas.

Fra jeg blev født.

Athalia.

Veed man end ei fra hvilket Land du er?

Joas.

Veed ei af andet Land end dette Tempel.

Athalia,

Hvor siger man at du blev funden først?

Joas.

Blandt grumme Udyr som mig vilde sluge.

Athalia.

Og hvem har bragt dig hid?

Joas.

En ukjendt Kvinde,
Som sagde ei sit Navn og kom ei atter.

Athalia,

Hvem har forsorget dig i Barndoms Aar?

Joas.

Mon Gud vel lader sine lide Nød?
De Fugle smaae han giver deres Føde
Og mild oplader han sin runde Haand!

Hver Dag paakalder jeg ham og han nærer
 Mig faderlig ved Gaver fra sit Alter.

Athalia.

O hvilket Under! Rædsel mig betager!
 Hans blide Stemme, Barmlighed og Ynde
 Lidt efter lidt forjage Fiendskab
 Af Hjertet — ja, jeg kunde føle Medynk!

Abner.

See, der er da din frygtelige Fiende!
 Din Drom er altsaa øiensynlig falsk;
 Hvis ei, den Medynk som nu rører dig
 Er just det Stod, som du har skjælvnet for.

Athalia (til Joas og Josabet).

J gaar?

Josabet.

Du har nu hørt hans Raar: han kunde
 Maaſkee tilsidst dig worde til Besvær.

Athalia.

Nei, bliv! Hvad har du daglig at bestille?

Joas.

Tilbede Herren, undervises i
Hans Lov; man lærer mig at læse den
Og at affrive den med egen Haand.

Athalia.

Hvad lærer du deraf?

Joas.

At Gud vil elles;
At sikkerlig han straffer Spotteren,
Forsvaret hylde den bange Faderløse,
Modstaaer den Stolte, knuser Morderen.

Athalia.

Vel! — men de Folk, som sig opholde her
Hvad gjøre de?

Joas.

De prise, love Gud.

Athalia.

Vil Gud at man skal stedse bede til ham?

Joas.

Banhellig Id forvises af hans Tempel.

Athalia.

Hvornæd fornøier du dig?

Joas.

Undertiden

Jeg rækker Præsten Røgelse og Salt
Ved Alteret; jeg hører Herrens Priis,
Og seer hans Tjenestes pragtfulde Orden.

Athalia.

Hvad? har du ingen anden Tidsfordriv?
Hvor jeg beklager dig, du Stakkels Barn!
Kom i mit Slot og see min Herlighed.

Joas.

Jeg skulde glæmme Guds Velgjerninger!

Athalia.

Du skal ei tvinges til at glæmme ham.

Joas.

Du beder ei til ham.

Athalia.

Det er dig tilladt.

Joas.

Jeg maatte see, at man tilbød en anden.

Athalia.

Min Gud jeg tjener; du kan tjene din:
De ere begge mægtige.

Joas.

Min er det;
Han er allene Gud, og din er intet.

Athalia.

Hos mig du leve skal i Fryd og Lyst.

Joas.

De Ondes Fryd bortiler som en Strøm.

Athalia.

Hvad mener du dermed?

Josabet.

Undskyld, o Dronning.

Et Barn -- --

Athalia (til Josabet).

Det glæder mig at see hvorlunde
I undervise ham — Elias! du

Behager mig; du er et sjældent Barn:
 Hør, jeg er Dronning, men har ingen Arving;
 Forlad din Dragt og disse lave Sykler!
 Du skal faae Deel i al min Pragt og Rigdom;
 Prøv fra idag hvad jeg nu lover dig:
 Du skal bestandig sidde ved min Side
 Og overalt behandles som min Son.

Joab.

Din Son!

Athalia.

Du tier?

Joab.

Hvilken Fader Fulde

Jeg miste for — —

Athalia.

Nu?

Joab.

— For en saadan Moder!

Athalia.

Han husker godt! ja, udi hvert hans Ord
 Jeg kjender din og Joab's Aand igjen.

Den No jeg under eder bruger I
 Til saa den rene Ungdom at besmitte.
 I værner dem til Had og Raserie
 Og nævner stedse dem mit Navn med Afstye.

Josabet.

Kan man vel følge dem vor Slægts Ulykke?
 Al Verden veed den; du er stolt deraf.

Atalia.

Ja, jeg er stolt deraf, jeg hævned' mine
 Forældre paa min Esterslægt. Jeg saae
 Min Fader og min Broder falde, saae
 Min Moder styrtes ned af Slottet, og
 Paa samme Dag at myrdes firindstøve
 Af Kongesønner — rædsomt! — og hvorfor?
 Til Hævn kun for en usel Flok Propheter,
 Hvis Raserhed hun havde ladet straffe.
 Umandig Dronning og ufølsom Datter,
 Slavinde af en feig Medlidenshed
 Jeg maatte være, hvis jeg havde ei
 Giengjeldt dem Mord for Mord og Trods for Trods,
 Og saa behandlet eders Davids Slægt
 Som man behandlede Achabs Levninger!
 Hvad var jeg nu, hvis ei jeg havde tvunget
 Min Svaghed, kvalt en Moders Tøleffer,

Hvis ei, ved selv at fælde af min Æt,
 Jeg havde dristig standset eders Anslag.
 Kort: eders Guds ulædskelige Hævn
 Har Freden brudt imellem vore Huse:
 Jeg affkyer David, og hans Sønner ere,
 Skjændt af mit Blod, kun fremmede for mig.

Josabet.

Alt lyktes dig. Gud see og dømme os!

Athalia.

Ja, denne Gud, som I har stølet paa,
 Kan han vel nu udføre sine Løfter?
 Han give eder den Forjættede,
 Sin Davids Søn, paa hvem I sætte Liid!
 Vi sees igjen. Farvel. Jeg gaaer tilfreds —
 Jeg vilde see — jeg saae.

(hun gaaer.)

Abner (til Josabet).

Som jeg dig lovede

Omgiver jeg det mig betroede Pandt.

Ottende Optrin.

Joab, Josabet, Joas, Zacharias, Abner,
Salomith, Leviter og Choret.

Josabet (til Joab.)

Du hørte denne stolte Dronnings Ord?

Joab.

Jeg hørte alt og følte hvad du leed:
Leviterne og jeg vi vare rede
At staae dig bi eller omkomme med dig.

(til Joas, i det han omfavner ham.)

Gud vaage over dig, mit Barn, hvis Mod
Saa herligen har vidnet om hans Navn!

(til Abner.)

Vær takket, Abner, for din Trofasthed!
Glæm ikke Timen, da jeg venter dig!

(til Leviterne.)

Og vi, hvis Dine Mordersten besmittet
Hvis Andagt hun forstyrrede saa fræk,
Vi ville lade Offerdyrets Blod
Aftvætte indtil Stenen hvor hun stod.

(Alle gaae, undtagen Choret.)

Niende Optrin.

Choret.

En af Chorets Piger.

Sig, hvilken Stjerne
 Lyser for vort Die?
 Hvad skal det herlige
 Barn udi Tiden vorde engang?
 Han som tør trodse
 Høihedens Bræsten,
 Og som dens fristende Lokken foragter?

En anden.

Medens letfindig
 Hoben frembærer
 Røge, af! for Athalias Afgud,
 Bover den Spæde
 Kjæk at bekjende
 Himlens og Jordens den evige Gud!
 Og som en anden
 Elias med Kraft han
 For denne anden Jesabel taler.

En anden.

Hvem kan hans Byrd os forkynde?
Er du, o Elskte, Søn af en hellig Prophet?

En anden.

Gaalunde saae man Samuel voxen
I Tabernaklets hellige Skygge:
Han blev Israels Raad og Fortrosthing —
Bliv du som han!

En anden (sanger.)

O, salig er den Yngling, som
I Herrens blide Helligdom
Fra spæde Aar hans Stemme hører,
Hvis Hjerte Ordet tidlig rører!
Fra Verden fjern, med stille Dyder
Han prydes udi barnlig Fred
Og ei hans Sjæls Uskyldighed
De Ondes Samfund fræk nedbryder.

Det hele Chor.

Ja, salig vist den Yngling er at prise
Som Herren selv vil undervise!

Den samme Stemme (allene).

Som Villien i den stille Dal
Ved Kildens Bred, forunden Præl

Sin Krone løfter mod det Høie,
 Saa staaer den Yngling for vort Nie,
 Der prydes huldt med blide Dyder
 I Helligdemmens blide Fred,
 Hvis rene Sjæls Ukyldighed
 Ei Ondskabss Gamsfund fræk nebbryder.

Det hele Chor.

O, salig hver, som fra de spæde Aar,
 I Herrens sande Frygt fremgager!

En Stemme.

O Gud, du seer hvor mange Snarer
 Omringe, at! den Unges Gied!
 Hvor mange Siender og Farer
 Hans Ukyld har at skjæmpe med!
 Hvor finder den et Tilflugtssted
 Mod Syndernes de frække Skarer?

En anden.

Du elskte Stad og Davids høie Borg,
 Retfærdig er din Sorg!
 Du Bjerg, hvor Herren boet har,
 Hvormed har du fortjent hans Brede svar?
 Fordunklet er, o Sion, nu din Sol!
 Vanhelliget din gamle Kongestol!

Det hele Chor.

Fordunklet er, o Sion, nu din Sol!
 Vanhelliget din gamle Kongestol!

Den samme Stemme (vedbliver).

Hvor fordem Davids Harpe lod,
 Mens hellig Andagts varme Taare fald,
 Og Sjælen steg i Bøn til Herrens Trone —
 Al! der bespottes vore Fædres Gud,
 Der trædes under Fod hans vise Bud,
 Mens frække Afguds-Hymner tone!

En Stemme.

Hvor længe skal de Onde reise sig
 O Herre from, med Haan mod dig?
 Dit Sandheds Ord de ville fælde,
 Selv i dit Huus de trodse mod din Vælde —
 Hvorlænge skal de Onde hæve sig
 O Herre from, med Haan mod dig?

En anden.

Hvad nytter, sige de, hin strænge Dyd?
 Nei! lev og nyd!
 Som Glædens Bæger ud —
 Du er jo dog forladt af Gud.

En anden.

Medens Livets Dage smile —
 Saa er Daarens Sprog —
 Lad fra Blomst til Blomst os ile!
 Glædens Søn er ene klog;
 Nyd idag! hvo er dig Borgen
 At du aander til imorgen?

Det hele Chor.

Al! snart fremiler Straffens Stund
 Da Fryd til Graad ombendes!
 Bradt, som en flygtig Morgenblund,
 De Ondes Lyst skal endes —
 Ei skulle de,
 O Herre, see
 Din Herlighed og Ære.

Een Stemme.

Naar Syndens Ruus er svunden hen,
 Hvad bliver dem tilbage?
 Da vaagner Hjertets Nag igjen
 Og Angers Jammerklage!
 Med bredsyldt Maal
 De Bredens Skaal
 Paa Havnens Dag skal smage.

Det hele Chor.

Kort er den Ondes Syndebund;
Af! snart fremiler Straffens Stund,
Og grim er Hævnens Time!

T r e d i e A c t.

Første Optrin.

Mathan, Nabal, Choret.

Mathan.

Gaaer, unge Piger, siger Josabet,
 At Mathan venter hende her allene.

Een af Chorets Piger.

Mathan! o Himlens Gud du knuse ham!

Nabal.

Hvad? alle sngte uden dig at svare.

Mathan.

Kun nærmere!

Andet Optrin.

Zacharias, Mathan, Nabal.

Zacharias.

Forvoerne, holdt! hvorhen?

Vov ei et Skridt endnu! du nærmer dig
 Til Herrens Ejeneres den rene Bolig,
 Tilspærret for enhver vanhellig God.
 Hvem søger du? paa denne Høitidsdag
 Min Fader søger en Afgudsdyrkers Blik;
 Min Moder knæler fromt for Herren ned
 Og vil ei nu forstyrres i sin Andagt.

Mathan.

Søn, vi vil vente — vær kun gandske rolig!
 Det er din Moder jeg vil tale med;
 Jeg har et Bud fra Dronningen til hende.

(Zacharias gaaer.)

Friede Optrin.

Mathan, Nabal.

Nabal.

Alt deres Børn har deres frække Mod.
 Men hvad vil nu Athalia? hvoraf
 Opstaaer hin Valsen udi hendes Planer?
 I dag fortørnet af den stolte Ioad
 Og truet af et Barn i Drømme, vilde
 Hun flux opofre Ioad for sin Hævn,
 Og sætte Baal og dig i dette Tempel?
 Du har jo alt betroet mig din Fryd,
 Og selv jeg haabed Deel i dette Bytte —
 Hvad kan saa bradt omskifte hendes Sind?

Mathan.

Ven, selv jeg kjender hende ikke meer:
 Det er ei hin oplyste, frække Dronning,
 Høit hævet over hendes svage Kjon,
 Som overrumpled' knusende sin Kiende
 Og kjendte tabte Øjeblikkes Vard:
 Hun ængstes nu af Frygt for tomme Nag —
 Hun vakler, noler, med eet Ord: er Qvinde.
 I det hun bævede for Himlens Trudsel

Jeg havde hendes Barn med Galde fyldt
 Saa hun mig bød besørge hendes Havn
 Og udi Hast forsamle hendes Livvagt;
 Men hør! hvad enten at det Barn hun saae,
 Der er forskudt af dem som gav' ham Livet,
 Formisdet' Drømmens Indtryk, eller at
 Hun blev indtagen af hans Vnde — nok:
 Jeg fandt at hendes Brede vaksede
 Saa hun udsatte Havnen til imorgen:
 Den ene Plan omstyrkede den anden.
 Da lod min Tale: "jeg har efterspurgt
 Om dette Barn; man hæver hoit hans Byrd,
 Dit Joad viser ham for de Oprørsk
 Og lover dem en anden Moses i ham
 Ved falske, snildt opfundne Guddomsvar."
 See! da steg Blod paa hendes Pande, og
 En heldig Pogn var aldrig mere virksom.
 "Skal, sagde hun, jeg tæres hen af Tvivl?
 Nei, bort med denne quælende Uvisshed!
 Forkynd selv denne Dom for Josabet:
 Mordblussset tændes, Sværdet blinker, ei
 Skal noget hindre deres Tempels Fald,
 Saaer jeg ei dette Barn som Troskabs Gidsel."

Nabal.

Og for et ukjendt Barn, som Hændelsen

Maaſſee har kaſtet udi deres Arme
Du troer de vil opofre Tæmplet, og —

Nathan.

Du kjender ei den ſtolteſte af Sjæle!
For Joad overgiver mig et Barn
Som Joad har beſtemt ſin Gud, for ſkal du
Ham ſee at døe den grueligſte Død!
Deſuden ſeer man jo de elſke Barnet:
Hvis jeg har ret forſtaaet Dronningen
Veed Joad om hans Byrd meer end han ſiger.
Hvem han end er, ſaa vil han ſkyrte dem;
De nægte ham; det øvrige er min Sæg!
Og endelig ſkal Ild og Sværd befrie
Mig fra at ſkue hint forhadte Tæmpel.

Nabal.

Hvad kan indgive dig ſaa ſtærkt et Had?
Mon Midkjærlighed for Baal henriver dig?
Hvad mig angaaer, du veed ſom Iſmaelit
Ei Baal jeg tjener eller Iſraels Gud.

Nathan.

Ben, kan du troe, at jeg forblindes af
Barnagtig Iver for en uſſel Afgud,
Et troſtet Stykke Træ, ſom Drenene

Trods alt mit Ellyn, dagligen fortære?
 Godt Ejener af den Gud, som her tilbedes,
 Maaskee at Mathan tjente ham endnu
 Hvis Lyk til Hoied, heftig Herketorst
 Sorenes kunde med hans snævre Nag.

Er det fornødent at jeg minder dig
 Om min og Joads vidt bekendte Brætte,
 Da jeg ham gjorde Præstedømmet skridigt?
 Min Lyst, min Kamp, min Smerte, mine Taarer?
 Han seired; jeg slog ind en anden Vej,
 Til Hoffet statted mig af gandske Sjæl,
 Og listed' mig til Tyrstens Øre; snart
 Blev' mine Ord Drakler; jeg udforsked'
 Hver lønlig Attraa, smigrede hvert Lune,
 Med Blomster dækked' jeg Alsgrundens Brint,
 Sandt intet heiligt mod de Stores Lyster,
 Og deres Villie var mig Ret og Uret.
 Jo mere Joad's Værkshed skurrede' i
 De Stores sine Øren, desto meer
 Indtog jeg dem ved min Behændighed,
 I det jeg hylled' til den strænge Sandhed,
 Besmykked' suedig deres Naserie
 Og ødsled' fremfor alt med Smaasolfs Blod.

Ellsidst da Dronningen et Tempel reiste
 Til Ære for den Gud hun havde indført,
 Da græd Jerusalem vanheiliget,

Og Levi Børn, udi Fortvivlelse
 Udsendte rædsom Hulen imod Himlen:
 Men jeg gav først Exemplet for de Bange,
 Forlod vor Troe, og bifaldt Handlingen,
 Bandt derved første Præstedom hos Baal,
 Blev frygtelig selv for min Avindsmand
 Og var hans Lige udi Værdighed.
 Dog jeg tilstaaer, at, midt udi min Høihed,
 Vil Tanken om den Gud som jeg forlod
 Dit for min Sjæl fremtræde truende,
 Og dette just mit Raserie forøger —
 Hvor lykkelig, om paa hans Tempel jeg
 Min Hævn kan lædse, spottende hans Svaghed,
 Udsende Død og Udelæggelse
 Og quæle mine Nag ved Trods paa Trods! —
 Men der er Josabet!

Fjerde Optrin.

Josabet, Mathan, Nabal.

Mathan.

Sendt af min Dronning
 For Fred at stifte og at ende Had,

Du vil ei undres, huldette Tjersinde,
 At jeg nu her henvender mig til dig!
 Et Rygte, som jeg dog ansaac for Løgn,
 Bestyrkede en Drom hun havde, saa
 Hun rede var at straffe Ioad grumt,
 Der var beskylt for skadelige Anslag.
 Af mine Tjenester jeg vil ei prale:
 Jeg veed hvor Ioad forurettet' mig,
 Men bor man ei gjengjelde Ondt med Godt?
 Jeg kommer derfor her med Fredens Budskab;
 Lev, hellighold kun eders Gester frit!
 Et Pandt paa Lydighed hun fordrer blot —
 Jeg har gjort mit for at asværge det —
 Det faderløse Barn, som hun har seet.

Josabet.

Elias?

Mathan.

Næsten maae jeg mig undsee
 Paa hendes Begne — er en Drom saa vigtig? —
 Men hun erklærer eder blodigt Fiendskab,
 Hvis dette Barn ei strax mig overgives,
 Og utaalsmodig venter hun paa Svar.

Josabet.

Det er den Fred, som man forkynnder os!

Mathan.

Som I dog vel modtage? kjøbes den
Da ved lidt Estergivenhed for dyrt?

Josabet.

Det undred' mig om Mathan ærligen
Sit Hjertes Ondskab havde overvundet:
Om han, der stiftede saa meget Ondt,
Dog kunde vise blot en Skygge Godt.

Mathan.

Hvi klager du? vil man med Vold udrive
Din Zacharias af din Modersavn?
Hvem er den anden, eders Hjerters Yndling?
Saa stor en Qmhed undrer mig igjen:
Er det saa kostelig en Skat? maaſkee
En Frelsermand, som Himlen skaffer Eder?
Betænk, et Afslag kunde vel bestyrke
Hos mig et Sagn, som meer og meer udbredes.

Josabet.

Og hvilket?

Mathan.

— — — — —
 At han er af ædel Byrd
 Og at din Mand har stort i Sinde med ham.

Josabet.

Og vilde Mathan kun paa dette Sagn — —

Mathan.

Du kan betage mig Bildfarelsen:
 Jeg veed at Josabet, Usandheds Siende,
 Langt heller vilde offre Livet selv
 End hun det vilde frelse endog ved
 Det mindste Ord som stred mod Sandheden.
 Har man ei noget Spor om Barnets Herkomst?
 Og er hans Æt indhyllet udi Mulk?
 Veed du ei selv hvem hans Forældre er,
 Af hvilke Hænder Joad ham modtog?
 Gyrskiude, tael, jeg hører og vil troe dig:
 Den Gud, du tjener, Æren giv!

Josabet.

Du vover,

Du Nedrige, at nævne saa den Gud
 Som dine Læber lære at forhaane!
 Beraaber du dig paa hans Sandhed, du
 Elendige, som valgte Spøttersædet

Hvor Løgnen hersker og sin Gift udbreder,
Du, som kun pønser paa Forræderie — —

Femte Optrin.

Joab og de Forrige.

Joab.

Hvor er jeg? staaer Baals Præst ei for mit Øje?
Hvad, Davids Datter, taler du med ham?
Du taaler at han taler til dig? frygter
Du ei at Jorden aabnes under dig
Og Luer af dens Skjød frembrøde, eller
At disse Mure knuse dig med ham?
Hvad vil han? hvordan vover Herrens Tiende
At smitte Lusten som man aander her?

Nathan.

Man kjender Joab strax paa denne Brusen!
Han burde vise dog lidt mere Klogskab,
En Dronning agte, ei fornærme den
Som hun udseet har til hendes Bud.

Ioad.

Nu vel! hvad Ondt vil hun forkynde os?
Hvad rædsomt Budskab bringer saadant Bud?

Mathan.

Jeg har sagt Josabet mit Erinde.

Ioad.

Saa bort fra mig, Uhyre! gaae og fyld
Din Skjændsels Maal! Gud er alt rede til
At lægge dig til hin Menedersflok:
Abiron, Dathan, Doëg, Achitophel!
De Hunde som opslugte Jesabel,
Kun vente Straffens Time over Dig:
Hist ved din Dør forlange de sit Bytte.

Mathan (forvirret).

For Dagens Ende — skal man see, hvem af os
Gaaer — — følg mig Nabal.

Nabal.

Ben, du gaaer jo feil —
Hvad er det for en underlig Forvirring?
Her maae vi gaae.

(De gaae.)

Sjette Optrin.

Joad, Josabet.

Josabet.

Uveiret bryder løs:

Althalia i Kaserie fortanger
 Elias; man begynder alt at gjette
 Hans Bødsel og din Hensigt med ham; det
 Var nærved Mathan nævnte mig hans Fader.

Joad.

Hvem kunde vel forraade os til ham?
 Har din Forvirring ikke robet dig?

Josabet.

Jeg gjorde alt for at beherske mig:
 Men troe mig, Faren er forhaanden; lad os
 Til bedre Tider redde dette Barn!
 Imedens Ondskab endnu raadslaer, førend
 Man os omringer og bortfører ham,
 Tillad at jeg for anden Gang ham skjuler!
 Endnu er Porten, endnu Veien aaben:
 Skal jeg ham bringe hen til vildest Udorf?
 Jeg nøler ei, jeg veed en lønlig Udgang

Hvorved jeg, uden at man mærker os,
 Skal over Kedrons Bæk snart kunde naae
 Hin Ørken, hvor med Taarer David fordum,
 Som vi, sin Frelse søgte udi Flugten,
 Da han forfulgtes af en oprørske Son;
 Selv Udyr mindre frygter jeg for ham —
 Men hvorfor reent forsage Jehu's Bistand?
 Maaſkee jeg giver dig et gavnligt Vink:
 Lad os betroe vor Skat til Jehu! Man
 Kan end idag ham bringe til hans Stater,
 Og Veien er jo kort som fører til ham.
 Ufølsomt Hjerter har ei Jehu, og
 Han bærer Hoiagt for Kong Davids Navn.
 Ak! er der vel en Konge til saa haard,
 Hvis ei en Jesabel hans Moder var,
 Som ei blev rørt ved denne Flygtning's Skjæbne!
 Hans Sag er den ei alle Kongers?

Ioad.

Hvor

Tor du mig give saa forsagte Raad?
 Hvorledes kan du haabe Jehu's Bistand?

Josabet.

Forbyder Gud os vel Forsigtighed?
 Og er det ikke Synd at friste Herren?

Han bruger Stovet til sin vise Hensigt
 Og har han selv ei væbnet Jehu's Haand?

Joab.

Jehu, som Herrens Vilddom havde valgt,
 Jehu, paa hvem jeg seer dit Haab du grunder,
 Har ved en skjændig Glæmsel giengjældt Gud;
 Han lader Achab's Daatter udi Fred
 Og, følgende de onde Kongers Spor,
 Egyptens Afguds-Templer freder han;
 Jehu, som paa de høie Steder ofrer
 En Høggelse, der Gud mishager, har
 Ei Hjerter eller Hænder rene nok
 Til repelig at kæmpe for hans Sag —
 Nei, nei! paa Herren kun vi stole maae!
 Nu bort med Frygt! Elias skal fremskæde,
 Glor Kronen skal som Koning ham forkynde!
 Selv den bestemte Stund jeg vil fremskynde,
 For Ondskab's Planer Modenhed kan naae.

Syvende Optrin.

Joad, Josabet, Azarias fulgt af Choret
og flere Leviter.

Joad.

Nu, Azarias, har du Templet lyst?

Azarias.

Jeg har forstikkret alle Porte selv.

Joad.

Kun du og dine Skarer er' tilbage?

Azarias.

To Gange har jeg vandret Templet rundt:

Det hele Folk har skildt sig ad og sngter

Ret som en Hjord, den Skræk adsplitter bradt:

Gud tjenes ene nu i Levi Stamme;

Ia, siden Folkets Flugt for Pharao,

Har ei en lige Frygt betaget dem.

Joad.

O feige Folk og sødt til Trældom! dristigt

Kun imod Gud! — Men lad os ei forsage! —

Hvem holder disse Børn tilbage her?

En af Choret's Piger.

O, kunde vi vel skilles nu fra dig?
Er' vi da Fremmede i Herrens Tempel?
Har vi ei vore Fædre her og Brødre?

En anden.

At, dersom vi, til Hævn for Israels Skændsel,
Kan ei, som Jaël forðum, med vor Haand
Igjennemføre den Erløses Finding,
Saa kan vi dog opofre Gud vort Liv.
Mens eders Arme kjæmpe for hans Tempel,
Kan vi paakalde ham med vore Taarer.

Joab.

See! hvilke Hævnere opstaae idag
O Blisdoms Gud, at kjæmpe for din Sag!
Naar du bestiermer, hvem kan rokke dem?
De Døde kalder Du af Graven frem;
Du saarer, læger, fælder og opvækker.
Kun paa din Godhed, som mod Himlen rækker,
De stole trygt, og paa dit Kraftens Ord,
Og paa den Eed, som du Kong David svor,
Og paa dit Tempel, hvor din Bolig staaer,
Der vare skal til Himlen selv forgaaer! —
Men hvilken Gysen nu mit Hjerte gjennembærer!
Mon Herrens Aand nedsvæver?

Ja det er ham! hans Lys i mig oprinder,
 Og Fremtids Mørke svinder:
 Besitter! lader eders Harper klinge
 At Sjælen stige kan paa Tonens Vinge!

Choret (singer, ledsaget af Instrumenter).

Lad Herrens Ord, det signede,
 Sig mildt til Hjertet trænge,
 Som Morgendug husvalende
 Paa Blomsten udi Enge!

(Musiken tier.)

Joad.

Himle hører min Røst! du Jord laan mig Øre!
 Jacob! sig ikke meer, at Herren vor Gud vil os
 høre!
 Syndere svinder med Skræk, Herren vor Gud han
 er nær!

(Her begynder igjen Symphonien og Joad tager
 strax Ordet.)

Hvordan? det rene Guld til Bly forvandlet er*)?
 Hvem synker hist ved Altret i sit Blod**)?

*) Joas.

**) Zacharias, siden Hverstæræst.

O græd Jerusalem en Taareflod,
 Erolose Stad, som myrder Guds Udsendte!
 Alk see! din Gud sit Hjerter fra dig vendte!
 Din Rogelse ei naaer til Himmelen. —
 Hvor føres disse Børn og Qvinder hen *)?
 Herren har floiset Stædernes Dronning,
 Pagt dens Præster i Baand og udstødt dens Kon-
 ning,
 Herren nedskuer ei meer til Høitidens Dag!
 Tempel! styrt udi Gruus under Luernes Brag!
 Jerusalem! hvo er det som dig rammer?
 Der tøver dig din Herlighed soa bradt?
 O var mit Nie dog et Taarevæld, for at
 Begræde al din Jammer!

Marias.

O Herrens Huus!

Josabet.

O David!

*) Der babiloniske Fangenskab.

Choret.

Herre, du,

Kom atter naadefuld dit Følk ihu!

(Symphonien begynder igjen, men afbrydes
strax af)

Ioad.

Men hvilket nyt Jerusalem

Af Ørnen straalende oprinder,

Som være skal, naar Jord og Himmel svinder?

O Jord, en Brydesang istem,

Thi skønnere end for den troner*)!

Hvor samler sig fra alle Zoner

En Glare Fremmede hen til dens Ly**)!

Ja hæd Jerusalem dit Hoved høit i Sky!

See, Jordens Konger stude ved din Ære;

Den Mægtigste vil selv din Tjener være,

Og kysse Stovet af din Gud.

Med Længsel alle Følk fremstræbe mod

Dit blide Lys! — Iyktalig hver som luer

Af hellig Flamme naar han Sion stuer!

*) Kirken.

**) Hedningene.

I Himle! eders Dug udspreder!
 Fryd dig, o Jord, din Frelser huld fremtræder!

Josabet.

Alt! kan vel denne Frelser stænkes os
 Naar Kongerne fra hvem han skal nedstamme —

Joab.

Tag frem, o Josabet, hin rige Krone
 Som David selv omkring sin Tinding bar.

(Til Levitterne.)

I for at væbne Eder følger mig
 Didhen, hvor, fjernt fra hvert vanhelligt Die,
 De frygtelige Sværd og Pantser gjemmes
 Som farvedes med de Philisters Blod,
 Og som Kong David, mæt af Ar og Hæder,
 Som Seierherre helliged' sin Gud.
 Kan man dem til et bedre Brug anvende?
 Jeg selv vil give eder dem ihænde.

(De gaae.)

Ottende Optrin.

Salomith, Choret.

Salomith (uden at synge).

Hvilken Angst! hvilken nagende Frygt!

Er det, Almægtige!

De Offere, som idag

Skal frembæres paa dit Alter?

En af Chorets Piger.

Hvilket Syn for det bange Blik!

Det skarpe Glavind,

De myrdende Pantfer

Blinke i Fredens Volig!

En anden.

Jerusalem! hvi tier du

Pigegyldig mod din Gud

Udi Rodens Time?

Abner du Væddige i Strid!

Hvi iler du ei frem

Til vor Bessjermesse?

Salomith.

Ak! ved et Hof hvor den eneste Lov
 Er Overmagt og Vold,
 Hvor Hæder og Guld
 Lønner den Ondes Slavesind,
 Hvem vil høre sin Røst
 For den lidende Ukyld?

En anden.

For hvem bereder man
 I denne Forpirring
 Det hellige Kongesmykke?

Salomith.

Herren har talt —
 Hvem kan os tolke
 Prophetens hellige Forsagn?

Det hele Chor (singer).

Hvem løser os den mørke Gaade?
 Hvem tolker os de dunkle Ord?
 Hvor kan en Straffedom saa stor
 Borenes med saa stor en Naade?

En Stemme (allene).

Ak, Sions Gald er nær!
 Den skal fortæres af en grusom Flamme!

En anden.

Gud dens Beskjermer er —
Hans faste Ord ei vorde skal til Skamme.

Den Første.

Jeg seer dens Glands at svinde for mit Øie —

En anden.

Jeg seer dens Klarhed straaale fjærn og nær —

Den Første.

Af, Sion udi Grus nedsjunken er.

Den Anden.

Nei, Sion herlig troner i det Høie.

Den Første.

Hvor dyb Fornedrelse!

Den Anden.

O hvilken evig Krone!

Den Første.

Hør Smertens vilde Skrig!

Den anden.

Hør Seirens Jubel tone!

En Tredie.

Vort bange Liv! Gud vil frelse
 Af Mølmet Lys og Herlighed.

Alle Tre.

Hengivne lader os tilbede
 Og haabe paa hans Kjærlighed!

En anden.

O milde Gud, hvad kan nedbryde
 Et Hjertes Fred som elsker dig?
 Som tragter efter uden Svig
 Din Gædervillie fromt at lyde?
 Ja, denne Hjertets stille Fred
 Er reen og himmelsk Salighed.

F i e r d e A c t.

Første Optrin.

Joab, Josabet, Zacharias, Salomith,
En Levit, Choret.

Salomith (til de øvrige Piger).

Med ædel Anstand ved min Moders Side
Elias med min Broder nærmer sig:
Hvad er det som de bære hist tildækket?
Og dette Glavind, som gaar foran dem?

Josabet (til Zacharias).

Søn, læg med Hrefrygt paa dette Bord
Vor hellige og frygtelige Lovbog!
Og Du, elskværdige Elias, sæt
Hos Bogen ned hint ædle Kongesmykke!

Levit! du efterkomme Joab's Bud,
Læg Davids Sværd ved Siden af hans Krone!

Joab.

Fyrstinde, hvad betyder dette? hvortil
Skal denne Lovbog, Sværdet, Kronen? Nei!
Jeg saae ei for slig Tilberedelse
Saalænge jeg har været i Guds Tempel.

Josabet.

Min Son, snart alting vil opklares.

Joab.

Du

Vil prøve Kronen paa mit Hoved? af,
Ei maae du saa vanhellige dens Hæder;
Hav Frefrygt for Kongen som den har! —
Et Staffels Varn, hentastet mellem Bjørne —

Josabet.

(prøvende Kronen paa ham.)

Jeg gjør som man befoel mig; stille kun!

Joab.

Men hører jeg ei Hullen fra din Mund?
Du græder? hvilken Medynk rører dig?

Skal jeg idag, som forðum Jephtha's Datter,
 Til Herren ofres paa Brændalteret,
 For ved min Død hans Brede at formilde?
 Af! alt hvad Sonnen har, er jo hans Faders!

Josabet.

Der kommer han, som Himlens Raad dig siger!
 Frygt intet!

(til de øvrige.)

Vi maae lade dem allene.

Andet Optrin.

Joad, Joas (iler i hans Arme).

Min Fader!

Joad.

Nu min Son!

Joas.

Hvad er alt dette?

Joab.

Ja, det er billigt at jeg alt forklarer:
 Min Søn, du fremfor alle vide maae
 Guds store Anslag med hans Folk og dig.
 Bevæbn' dig med nyt Mod, ny Tro: nu er
 Det Tid at vise denne Iver, som
 Min Faderomhu næred' i dit Hjerte,
 Og at betale Gud, hvad du ham skylder:
 Sig, er du opfyldt med den ædle Lust?

Joab.

Jeg ofrer ham mit Liv, hvis han saa vil.

Joab.

Du kjender vore Kongers Lebnetsløb:
 Erindrer du, min Søn, de snævre Bænd
 En værdig Konge bør paalægge sig?

Joab.

En værdig Konge efter Herrens Ord*)
 Han sætter ei sin Lid til Guld og Guld,
 Men frygter Gud og stedse har for Nie

*) 5 Mosebog 17 Cap.

Hans Bud, hans Love og hans frænge Domme,
Ei uretsfærdig trykker sine Brødre.

Joab.

Men hvis, min Son, du skulde ligne een
Af vore Konger, hvem blev da dit Monstret?

Joas.

Det tyktes mig Kong David maatte blive,
Ehi stedse troligen han elskte Gud.

Joab.

Du vilde altsaa ikke træde i
Kong Joram's eller Ochozias's Fodspor?

Joas.

O Fader!

Joab.

Guldend, sig: hvad tyktes dig?

Joas.

Som de omkomme hver, der ligner dem!

(Joab kaster sig for hans Fodder.)

Min Fader! du for mig i denne Stilling?

Joab.

Jeg hylber dig som Konge, Joas! viis
Dig værdig til din Stammefader David!

Joas.

Jeg Joas!

Joab (reiser sig).

Du skal siden faae at vide
Hvorlunde Gud en grusom Moder fluffed
Da hendes Dolk alt var udi din Barm,
Udvalgte dig, og frelste dig fra Døden;
Men endnu er du ei i Sikkerhed:
Med samme Maserie, hvormed i dig
Sin sidste Sonnesøn hun vilde myrde,
Endnu idag dit Liv hun efterstræber,
Selv under dette Navn som skjuler dig.
Men fring dit Banner har jeg samlet alt
Et lydigt Folk, beredt til dig at hævne.

Kom ind, trofaste Templets Tjenere,
I tappre Høvdinger for Levi Skarer!

Tredie Optrin.

Joab, Joab, Azarias, Ismael og tre andre
Leviternes Hovdinge.

Joab.

See, Konge, dine skjæffe Hævneret!
Seer, Præster, Kongen, som jeg eder loved!

Azarias.

Er det Elias?

Ismael.

Altsaa, dette Barn — —

Joab.

Er Juda Kongers virkelige Arving,
Den Yngste af Kong Ochozias's Sonner,
Der, som I alle veed, fik Navnet Joab;
Han troedes med sine Brodre fældet,
Og hele Juda, som og I, begræd
Den spæde Blomst, der blev saa bradt afrevet.
Vel blev han rammet af den lumsk Kniv,
Men Gud det dødelige Stød afvendte,
Bevared' i hans Hjerte Livets Gnist,

Tillod, at Josabet bedrog hans Bodlers
 Marvaagne Blik: hun bar ham blodig bort
 Samt Hulte Barn og Amme udi Templet,
 Gaa jeg allene vidste dette No.

Joas.

O hvordan skal jeg kunde nogenfinde
 Gjengjelde, Fader, denne Kjærlighed!

Joab.

Gjem disse Følgesker til andre Tider!

(til Leviterne.)

Seer eders Konge, eders sidste Haab!
 Mit Onhu hidindtil har ham bevaret,
 Nu Herrens Tjenere, faldender I!
 Snart Jesabels den blodbestænkte Datter
 Vil, underrettet om at Joas lever,
 Nedstyrte ham igjen i Gravens Mulm:
 Alt før hun kender ham vil hun ham myrde!
 Nu er det Tid at forekomme hende,
 At bryde Folkets Skændselsaag, at hævne
 De dræbte Tyrskers Blod, opreise Loven
 Og gjøre Kongen overalt erkjendt;
 Vist nok er dette Værk heel stort og farligt:
 Paa Thronen selv angriber jeg en Dronning
 Der har udi sin Sold en talrig Leir

Al Fremmede, og utroe Israéliter.

Min Styrke er hos Gud, hvis Sag er min.

Betanker: dette Barn er Israels Frelse!

Alt Hævnens Gud forvirrer hendes Sind:

Trods hendes Mistro har jeg samlet Eder,

Dg hun os drøber aldeles værgeløse.

Flux lad os krone og udraabe Joas,

Dg som vor unge Konges skjætte Mænd,

Paakaldende den Herre Zebaoth,

Vi ville vække Troen i hvert Hierte

Dg søge i Palladset selv vor Ziende.

Dg kan der gives nogen Sjæl saa dørft

Der ved at see vort høitidsfulde Tog,

Ei skulde skyndsomt følge vort Exempel?

En Konge som Gud selv opdrog i Templet:

Dg Arons Eftermand, af Præster fulgt,

Anførende til Kampen Levi Børn:

Dg udi disse samme fromme Hænder

De Baaben David helliged' til Gud! —

Han selv vil slaae sin Ziende med Rædsel.

Udseer skjælt de Ondes Blød! nedfæld

De Fremmede og eders utroe Landsmand!

I stamme io fra hine troe Leviter

Gom, da i Ørnen Israels Folt letfindigt

Sig bojed' skændigen for Nilsens Gud,

Nedslag med Rette deres egen Slægt,

Dg rensende sin Haand ved dette Blod,
 Tilvandt sig ved sin ædle Daad den Hæder
 At tjene ene Herren ved hans Alter.

Men see! et helligt Mod opfylder eder!
 Gaa sværger nu paa denne Bog til Kongen,
 Som Himlen selv gjengiver os idag:
 At leve, kjæmpe, falde for hans Sag!

Uzarias.

(ved Enden af Bortet, lægger Haanden paa det
 hellige Bog.)

Vi sværge her for os og vore Brødre
 At have Joas paa hans Fædres Stol,
 Ei lægge Sværdet man gav os ihænde
 For paa hans Giender vi har hævnnet ham!
 Hvis nogen troløs bryder dette Løfte
 Han prøve, store Gud, din grumme Hævn,
 Han og hans Æt udslættes fra din Arv
 Og dele Lod med dem du kjender ei!

Joab.

Dg denne Lov, som er din Rettesnor,
 Du vil jo, Konning, sværge evig Trofast?

Joas.

At! Skulde jeg vel kunde den forlade!

I o a d.

Min Søn — end kan jeg nævne dig saaledes —
 Laal denne Omhed og tilgiv de Taarer,
 Som billig Frygt for dig afpresser mig.
 Opdragen langt fra Tronen, kjender du
 Endnu ei denne Hæders lumste Gift,
 Du kjender ikke Enevældens Ruus,
 Ei nedrig Smigrers Tryllestemme. Snart
 Vil man fortælle dig at Loven kun
 Forbinder Folket men adlyder Kongen,
 At denne kun indskrænkes af sin Villie
 Og bør opoffre for sin Hoied alt:
 At Folket er fordømt til Graad og Moie
 Og bør beherskes med et Spir af Jern,
 Bør trykkes ned skal det ei undertrykke.
 Saa hildes du i Snaren, indtil man
 Fordærver dine Sæders Reenhed, og
 Dig bringer til at hade Sandheden
 Og ansee Dyden for et Skrækkibillede.
 At, saa blev selv den Viseste forført!
 Lov nu paa denne Bog, for disse Vidner,
 At du vil vandre udi Herrens Frygt,
 De Ondes Skræk, de Godes Tilflugt; at du
 Vil tage Gud til Dommer mellem dig
 Og Armods Søn, erindrende, at du
 Som han var fattig og som han forladt!

Joas.

(midt for Borden med Haanden paa den heilige
Bog.)

Jeg sværger her at holde Lovens Bud --
Straf mig, min Gud, hvis jeg forlader dig!

Joab.

Følg mig — nu vil jeg salve dig til Koning! —
Kom, Josabet, du kan nu vise dig!

Fjerde Optrin.

Joas, Joab, Josabet, Zacharias, Salo-
mith, Azarias, Ismael, tre andre Leviter
og Anførere og Choret.

Josabet (omfavnende Joas).

O Konge, Davids Søn!

Joas.

Min elskte Broder!

(til Zacharias.)

Omfavn din Broder, kjære Zacharias!

Josabet (til Zacharias).

Fald ned for Foden af din Konge, Son!

(Zacharias falder ned for ham.)

Joab.

(medens de omfavne hinanden.)

O værre stedse saa forened', Vorn!

Josabet (til Joas).

Du altsaa veed, hvem gav dig Livet?

Joas.

Ogsaa

Hvem uden dig mig havde rovet det.

Josabet.

Nu, Joas, tør jeg give dig dit Navn!

Joas.

Joas skal stedse elske dig som Moder

Choret.

Hvad? han — —

Josabet.

Er Joas.

Yoad.

(til en Levit som træder ind.)

Sig, hvad bringer Du?

Femte Optrin.

En Levit. De Forrige.

En Levit.

Jeg veed ei hvad man raadslaaer imod Gud;
Men Krigsbasunen skalder trindt omkring
Og Blud fremglimte mellem Bannere;
Athalia maae vist sin Hær forsamle:
Eil vor Undsætning er hver Udgang spærret,
Og Bjerget selv, hvorpaa Guds Tempel staaer,
Er sluttet ind af vilde Tyrier;
En af dem, spottende, lod os forstaae
At Abner, vores Haab, er lagt i Lænker.

Josabet.

O Barn, som Himlen mig omsonst gjengav!
Alt! for at frelse dig har jeg gjort alt —
Gud kommer ei ihu din Fader David!

Joab (til Josaber).

Du frygter ei for at paadrage dig
 Og denne elskte Konge Herrens Brede?
 Om Gud end vilde for bestandig rive
 Ham af din Gavn og slukke Davids Et,
 Er du ei her paa dette samme Bjerg,
 Hvor Fader Abraham foruden Anur
 Sin Arm mod en uskyldig Søn oplosted',
 Og lagde paa et Baal sin Alders Kraft
 I Indig Tillid til Guds sikke Lovter,
 Og offred ham, med denne elskte Søn,
 Sit hele Haab om en forjættet Afkom?

(til Leviternes Anførere.)

Vi maae os bele, Venner! — Ismael,
 Du maae besætte Siden imod Osten!
 Du Norden! du mod Vest! og du mod Syd!
 Og ingen maae, ved overilet Iver,
 Hvem han end er, forraade mine Planer!
 Ei nogen vise sig for det er Tid!
 Enhver forsvare med urokket Mod
 Sin Post indtil den sidste Draabe Blod!
 Os Fienden har, udi sin Blindhed, alt
 Som svage Gaar til Slagterbænken talt,
 Og troer at træffe her kun Skræk og Klage.

(til Azarias.)

Du overalt vor Koning skal ledsage!

(til Joab.)

Og du skal kjæf for dine Mænd fremstaae,
 O elskte Spire af en vældig Stamme!
 Lad om din Tinding Kongesmykket bramme!
 Og fald som Konning, hvis du falde maae!

(til Josabet.)

Du følge ham!

(til en Levit.)

Ræk mig hin Rustning, Son!

(til Choret.)

Opfender fromt til Herren Uskylds Bon!

(Alle gaae foruden Salomith og Choret.)

Sjette Optrin.

Salomith, Choret.

Choret (singer).

Kjæft, Arons Sonner, drager ud!
 I Gædres Spor til Kampen iler!
 Vort Haab paa Gud og eders hviler!
 Kjæft, Arons Sonner, drager ud
 For eders Konge, eders Gud!

Een Stemme.

Hvi dvæler nu din Vældes Arm?
 Hvi tier du vor Gud saa længe?
 O reis dig, Herre, i din Harm!
 Din Hven monne hardt os trænge.

En anden.

Hvor er, o Jacobs Gud, din Miskundhed?
 Ei du dit Folk i Nodens Stund forlader —
 See, Herre, atter naadig til os ned!
 Hør os, Barmhjertighedens Fader!

Det hele Chor.

Hvor er, o Jacobs Gud, din Miskundhed?

Een Stemme.

Gud, imod dig
 De Dnde udi Harniff reise sig.
 Saa tale de i deres blinde Ruus:
 Vi ville styrte Herrens Huus;
 Hans Aag skal knuses af vor Tod,
 Hans Altre svømme i hans Elstes Blod,
 Og af hans Navn og af hans Ære
 Ei noget Minde skal paa Jorden være!

Det hele Chor.

Hvi dvæler nu din Vældes Arm?
 Hvi tier du vor Gud saa længe?
 O reis dig, Herre, i din Harm!
 Din Uven monne hardt os trænge.

Een Stemme.

Af, af en herlig Tyrsterød
 Du sidste Blomst saa bold,
 Skal atter nu til Mord og Blod
 Du rives hen med Vold?

Sig Elfte! har en Engel huld
 I Buggen skjærmet dig?
 Har Gud til Liv af Orabens Muld
 Dig kaldet naadesig?

En anden.

Bevar ham, Herre, ved din Miskundhed!
 Ei du dit Barn for Fædres Brode hader.

Det hele Chor.

See, Herre, atter naadig til os ned!
 Hør os, Barmhjertighedens Fader!

Een af Chorets Piger.

(uden at synge.)

Krigsbasunen skalder!
 Sienden sig nærmer!

Salomith.

Kædsomt det gjalder!
 Hvo os bestjærmer?
 Lad os ilende flye
 Til Helligdommens Lye!
 I dens frelsende Skygge,
 Der er' vi trygge!

F e m t e A c t.

Første Optrin.

Zacharias, Salomith, Choret.

Salomith.

Hvad bringer du os, kjære Zacharias?

Zacharias.

Gordobler eders varme Bøn til Gud!
 Maaskee vor sidste Time kommen er:
 Til blodig Kamp Befalingen er given.

Salomith.

Og hvad gør Joas?

Zacharias.

Han er nylig kronet:
 Min Fader øste Olien paa hans Isse.

Hvor Glæden fraalte fra hvert Nie, ved
 At see ham, som er fra Graven gjenkjøbt?
 Man seer endnu et Mærke efter Kniven:
 Nu seer man ogsaa hans trofaste Amme,
 Som i en Krog af denne store Bygning
 Bevogted' dette kjære Vandt, og havde
 Min Moders Pine kun og Gud til Vidner;
 Leviterne udøste Omheds Lærere,
 Gaa Hullen blanded' sig med Grydestrig,
 Og Kongen, mild og uden Stolthed, rækked'
 Sin Haand til een, og smilte til en anden,
 Svor udi alt at følge deres Raad
 Og kaldte alle Fædre eller Brødre.

Salomith.

Er Rygtet herom kommen udenfor?

Zacharias.

Nei endnu ikke udenfor vort Tempel;
 Men Levi Born, fordeelte troppeviis,
 Besatte Portene i dybest Længsel:
 De skal paa eengang alle styrte frem
 Og give Løsenet: Kong Joas leve!
 Ei vil min Fader at sig Kongen vover,
 Men har betroet ham til Azarias.
 Athalia imens, med Dolk i Haand,

Kun spotter vore Kobbermures Værn;
 Hun vil med Krigsmaskiner sprænge dem
 Da aander ifkun Mord og Brand. Vel har
 Endeel af vore Præster raadet til
 At gemme, i det mindste, Pagtens Ark
 Ildi en gammel underjordisk Hvalving:
 Men usle Frygt, saa har min Fader sagt,
 Den Ark, der styrted himmelhøie Taarne
 Og tvang Jordanen til et modsat Lob,
 Der seired' over Hedningenes Guder,
 Den skulde slyge blot for en Qvindes Trudsel?
 Min Moder ei forlader Kongens Side
 Med Diet snart paa ham og snart paa Altret,
 Læs, højet ned af Smerte maatte hun
 Vel presse Taarer af den Grummeste.
 Tid efter anden favner Joas hende
 Med Omhed — — Kjære Søstre, følger mig
 Og skal vor Konge doe idag, nu vel
 Lad samme Lod forene os med ham!

Salomith.

Hvem banker saa med fræk og voldsom Haand?
 Hvi løbe saa Leviterne omkring?
 Hvi skjule de saa vaersomt deres Baaben?
 Er Tæmplet sprængt?

Zacharias!

Forjag din Frygt, Gud sender

Os Abner!

Andet Optrin.

Abner, Joab, Josabet, Zacharias, Salomith, Ismael, to Leviter, Choret.

Joab.

Skal jeg mine Dine troe?

Hvad Dei, min Abner, har dig kundet føre

Herhid til os igjennem Siendens Leir?

Man sagde os at Ahabs onde Datter

Har, for at sikkre sine grumme Planer,

Betyngtet dig med ufortjente Lønker?

Abner.

Ja, hun min Iver og mit Mod har frygtet,

Men hendes Raserie gik videre:

Hun lod mig kaste i et rædsomt Fængsel;

Der ventede jeg, at efter Templets Brand,

Hun endnu tørstig efter mere Blod,

Mig vilde frie fra et besværligt Liv,
 Som, da jeg overleved' mine Konger,
 Forlangt min Smerte burde have endt.

Joab.

Bed hvilket Under er du sat i Frihed?

Abner.

Gud ene skuer i den Grummes Hjerte;
 Hun hentede mig og sagde heel forvirret:
 Du seer min Hær har Tempelet omringet;
 En Hævnens Ild skal lægge det i Grus,
 Din Gud kan ei forsvare det mod mig!
 Dog Præsterne — men det maae skee i Hast —
 Paa tvende Vilkaar kunde sig løskjæbe:
 Man give med Elias i min Vold
 En Skat jeg veed de have Kundskab om,
 Som David samlede og betroede
 Til Præsten under Tausheds Segl. Gaae, sig dem
 For denne Pris jeg skaaner deres Liv!

Joab.

Hvad Raad, min Abner, troer du man bør følge?

Abner.

Saa vel Kong Davids Guld, hvis det er sandt

At du en saadan Skat har i dit Bærg,
 Som og de Koffbarheder du har raddet
 Fra denne Dronnings Gjerrighed — giv hende
 Det alt! — Vil du en ureen Morderflod
 Skal sioise Altret, brænde Cherubim,
 Selv lægge voldsom Haand paa Pagtens Ark
 Og Helligdommen med dit Blod besudle?

I o a d.

Men, Abner, vil det anstaae ædle Hjerter
 At udlevere et uskyldigt Barn,
 Som Herren selv betroer min Varetægt,
 For med hans Liv at kjøbe egen Frelse?

Abner.

Al! Gud mit Hjerte seer! han give selv
 At Dronningen et saglost Barn forslæmte,
 Og at den grumme, noiet med mit Blod,
 Kun dermed vilde Himmelen forsones!
 Men hvad kan du udrette til hans Bedste?
 Er han vel frelst, naar I omkomme alle?
 Befaler Gud det som umuligt er?
 Paa en Tyrans Befaling Moses blev
 Udsat i Nilen af hans Moder, og
 Var dømt til Døden fra hans Fødsel af;
 Men Gud bevared' ham mod al Forhaabning

Og lod Tyrannen selv opdrage ham:
 Hvem veed hvad han har forbeholdt Elias?
 Maaskee han har til samme Maal bestemt ham,
 Og alt bevæget til Medlidenhed
 For Kongeslægts grusomme Morderke?
 Jeg mærked', og viss Josabet det samme,
 Hun nyligen blev rørt da hun ham saae,
 Og hendes Brede pludseligen daled:

(Til Josabet.)

Hvi tier du i denne Nød, Tyrskinde?
 Vil du vel taale for et fremmed Barn
 At Joad lader myrde uden Nytte
 Dig selv, sin Son og Levi Slægt? At Vuen
 Fortærer dette Sted, hvor Herren boer!
 Hvad kunde du vel gjøre meer om Barnet
 Var dine kongelige Fædres Ætling?

Josabet (sagte til Joad).

Du seer hans Omhed for hans Kongers Blod —
 Sal reent ud til ham!

Joad.

End er det ei Tid.

Abner.

Meer kostbar Tiden er, end du vel troer:
 Tidens du betænker dig paa Gvar

Er Mathan hos Athalia: han knyser
 Og kynder hart paa Rosenet til Blodbad.
 See! jeg bønfaller dig paa mine Knæ —
 Bed denne Helligdom, som du kun seer,
 Det frygtelige Sted hvor Herren troner!
 Lad os afbøde dette første Sted,
 Hvor haardt end er det Vilkaar som man hyder,
 Giv mig blot Tid til at faae Lust: imorgen,
 I denne Nat jeg Anstalt soie skal
 Til Templets Sikkerhed og Hævn paa Fienden.
 — Men mine Lærere og min Tale seer jeg
 Formaae kun svagt at overtale dig;
 Din strænge Dyd ei røres kan deraf!
 Nu vel! saa skal mig da et Sværd, et Vaaben
 At Abner slux mod Fienden ile kan
 Og foran Templet falde som en Mand!

Joab.

Jeg giver mig. Dit Raad jeg følger, Abner!
 Vi Faren maae afværge! — Det er sandt,
 En af Kong Davids Skatte reddet er,
 Hvis Baretægt blev mig betroet; den
 Var de nedtrykte Joders sidste Haab,
 Marvaagen har jeg den for Lyset skult;
 Men da din Dronning nu forlanger den,
 Skal vore Porte aabnes hende: med

En Deel af hendes Hordinger hun komme,
 Dog fiernt hun holde fra vor Helligdom
 Hin vilde Hob af frække Leiesvende:
 Skaan mig for Templets rædselsfulde Plyndring.
 Kan Born og Præster vække hendes Mistro?
 Med dig bestemme hun sit Folges Antal!
 Hvad nu hint frygtelige Barn angaaer,
 Saa kiender jeg dit Retsind og jeg skal
 I hendes Naahør sige dig hans Byrd:
 See da, om han bør overgives hende,
 Og døm imellem Dronningen og ham.

Abner.

Frygt ei! jeg være skal ansvarlig for ham,
 Og iler nu til hende, som mig sendte.

Fredie Optrin.

Joab, Josabet, Zacharias, Salomith,
 Ismael, to Leviter, Choret.

Joab.

O Gud, nu er din Stund — dit Bytte kommer!
 Hør, Ismael!

(han taler sagte til ham.)

Jofabet.

Almægtige, lad Blindhed
 Tilføre hendes Mine, som da du
 Beroved' hende Frugt af hendes Udaad,
 Og skjulte dette Offer i min Varm!

Joab.

Gaa gaae, min Ismael, og spild ei Tid,
 Men følg noiagtig disse Forholdsregler,
 Og fremfor alt, faasnart hun nærmer sig,
 Lad Roe og Taushed herse trindt omkring.
 Bereder, Børn, for Joas flur en Trone;
 Han komme, fulgt af vore tappre Skarer;
 Lad ogsaa komme hans trosfaste Amme —
 Og du, Gyrskinde, stands din Taareflod!

(til en Levit.)

Naar denne Dronning i sin Hovmøds Huus
 Har Tærskelen betraadt af Herrens Huus
 For ei at skulle vende meer tilbage,
 Da pludselig lad Krigsbasunen brage
 Og sprede Rædsel udi Fiendens Leir!
 Kald hele Folket kjækt til Kamp og Geir
 For Konning Joas som dem Gud gjengav
 Og frelste vældigen fra Død og Grav!
 Han kommer!

Fjerde Optrin.

De Forrige, Joas, bevæbnede Præster og
Leviter, Choret.

Joas.

Hellige og tappre Mænd!

Omringer dette Sted, men lønligen:

Tillad min Omhu eders Mod at lede.

Gluf, naar min Stemme kalder, værer rede!

(alle Kiule fig.)

Jeg troer det Haab er, Konge, dig tilladt:

At see din Uven for din Gud saa bradt!

Hun som forfulgte dine spæde Aar,

Med samme Hu snart midt iblandt os flaaer —

Men ei du frugte hendes vilde Trods:

See! Havnens Engel vaager her med os!

Staa paa din Trone, og — — men Porten aabnes,

Lad dette Forhæng Kiule dia et Lidet.

(han draager et Forhæng ned og siger til Josabet)

Du flister Farve?

Josabet.

Kan jeg uden Frugt

See Mordere at fromme ind i Templet?

Hvad? seer du ikke hvilket talrigt Folge — —

Joab.

Jeg seer at Herrens Tempel lukkes til —
Alt er i Sikkerhed.

Femte Optrin.

Athalia, Joas (skult bag Forhænger) Joab,
Josabet, Abner og Dronningens Folge.

Athalia (til Joab).

Saa, er du der
Forfører! du fordærvelige Ræfkesmed
Som sætter kun dit Haab til Oprør, og
Er Kongemagtens dødelige Fiende!
Du skoled' jo saa sikkert paa din Gud —
Er du nu vaagnet af din falske Drom?
Han giver i min Vold dit Liv, dit Tempel.
Paa Altret hvor du offerer burde jeg — —
Dog, jeg vil nøjes med det gjorte Tilbud;
Velav dig strax paa at udføre det!
Hvor er hint Barn og Skatten som jeg venter?

Joab.

Paa Stedet skal du vorde tilfredsstillet,
Jeg vil paa een Gang vise dig dem begge.

(Forkænget drages op. Man seer Joas paa hans Trone. Hans Amme er paa Knæ ved hans høire Side; Aarias staar ved hans venstre med draget Sværd; nær ved ham knæle Sacharias og Salomith paa Tronens Trin; forskjellige Leviter ere opstillede paa begge Sider med Sværd i Hænde.)

Staae frem du vore Kongers ægte Blod!
Du kjender, Dronning, Davids rette Arving?
Dog i det mindste Mærket af din Dolk?
Der er din Konge, Ochozias's Son!
Erkjender alle, Joas, eders Konning!

Abner.

Gud!

Athalia (til Joab).

Falke!

Joab.

Seer du denne tro Jodinde,
Hvis Bryst han died', som du vel erindrer!
Ved Josabet han frelstes fra din Blodtørst:
Guds Tempel modtog, Gud bevared' ham —
See her, alt hvad jeg har af Davids Skatte!

Athalia.

Gorræder! ei skal dit Bedrag ham baade!
 Grier mig, Soldater, fra et ukjert Syn!

Joas.

I Herrens Stridsmand, værger om vor Konge!
 (her aabnes Baggrunden af Theatret; man seer
 det Indre af Tempelet, og bevæbnede Leviter
 komme ind fra alle Sider paa Skuepladsen.)

Athalia.

Hvor er jeg! Ha Gorræderie! — o Bee!
 Omgivet rundt af fiendtlige Vaaben!

Jaad.

Omsonst du seer dig om, du kan ei undsøge!
 Og Gud har trindt omkring indstøttet dig:
 Han, som du trodsed', gav dig i vor Haand,
 Og kræver Regnskab for det Blod du udgjød.

Athalia.

Ha! Skrak har lammet mine seige Mænd!
 (til Abner.)
 I hvilken Snare har du ført mig, Falske!

Abner.

Ved Himmels Gud — —

Athalia.

Bort med din Gud, Forræder!

Hævn mig!

Abner.

(Kaster sig for Joas's Fødder.)

Paa hvem? paa Joas? paa min Konge!

Athalia.

Han Joas? han din Konge? Ude! end

Er' I beleirede af al min Hær:

Jeg hører høie Skrig som falder mig;

Man kommer til min Hjælp. Skjælv, frække Skare!

Sjette Optrin.

Ismael, de Forrige.

Ismael (til Joas).

Grit Templet er og har ei Giende meer;

Den Fremmede er flygtet, Folket roligt;

Som Røg i Luften spredes hen af Vinden

Har Herrens Røst forjaget denne Hær.

Leviterne fra Templets høie Mure
 Har udraabt Ochozias's Son, fortalt
 Hvorlunde han blev frelst fra Morderdolk,
 Og Achabs Datter hildet udi Snaren.
 Paa samme Tid Basunen klingrede,
 Og disse Tøner og de høie Skrig
 Slog' hendes Veir med samme Rædsel, som
 Da Gideon adspredde Midians Hære.
 De Tyrier bortslængte Skjold og Sværd
 Og gav' sig først paa Flugten, hver sin Vej;
 Vel flygted' ogsaa nogle rædde Jøder,
 Men alle øvrige, med Tak til Gud,
 Har lydelig erklæret sig for Joas.
 Det hele Folk er enigt: Qvinder, Børn
 Og Oldinge omfavne rørt hinanden,
 Velsigne Herren og den som han sender,
 Lovsunge den opstandne Davids Son.
 Baal er afføyet i Jerusalem,
 Hans Tempel, det vanhellige, er sprængt:
 Nathan er myrdet.

Athalia.

Jodegud, du seirer!

Ja, det er Joas: ei jeg tvivle kan!

Jeg kender Stedet hvor min Dolk ham ramte:

I ham jeg Kuer Ochozias selv —

Saa ligner han den mig forhadte Slægt!
 Ja! David over Achab triumpherer:
 Du, grumme Gud, har ene ledet alt!
 Med let opnaaet Hævn du smiggred mig,
 Og skabte Strid og Oprør i mit Indre;
 Snart vakte du min Medynk for et Barm;
 Snart blænded' mig med din den rige Skat,
 Som jeg for Rov og Brand har villet frelse,
 Han herse da, din elskte Son, dit Værk!
 Og for sit nye Kongedom at stemple
 Han stode Kniven flax udi min Barm!
 Hør! hvad hans Moder doende ham ønsker —
 Hvad? ønsker? nei! jeg haaber sikkert, at
 Ulydig mod dit Aag, træt af din Lov,
 Ero Achabs Blod, det han af mig modtog,
 Han ogsaa ligne skal min Væ, og som
 Vanslægtet Son af din høitelskte David,
 Medtræde dig i Stov og hævne saa
 Athalia, og Achab, Jesabel!

(hun gaar, Leviterne følge hende.)

Joab.

Man føre hende strax af Templet ud
 At Herrens Huus skal ei vanhelliges.
 Erofaste Hævnere af vore Konger,
 Lad hendes Død forløse deres Blod!

Hvis nogen fræk forsvarer hendes Sag,
 Det skarpe Sværd opofre ham med hende!

Syvende Optrin.

Joas, Joad, Josabet, Abner og de
 Forrige.

Joas (som er stegen ned af sin Trone).

Gud! du som seer mit rorte Hjerte nu,
 Afvend Forbandelsen fra mig! Tillad
 Ei nogensinde at den opfyldt vorder!
 Lad Joas døe, før han forglemmer dig!

Joad (til Besitterne).

Kald Folket sammen for at see sin Konge!
 Det komme at fornye ham sin Tro!
 Og Konge, Præster, Folk, med Tak og Fryd,
 Vi vil vor Pagt med Jacobs Gud bekræfte,
 Og, fromt erkjendende vor Syndeskyld,
 Forpligte os til ham med nye Eeder!
 Hos Kongen, Abner, gjentag du din Plads!

Ottende Optrin.

En Levit, de Forrige.

Ioad (til Leviten).

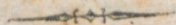
Sig! Er den Ondes Straf fuldbjærdet nu?

Leviten.

Ja, Sværdet har sat hendes Udaad Grændse:
Jerusalem saa længe undertrykt,
Befriet nu fra hendes grumme Nag,
Med Fryd har skuet den Forhadtes Blod.

Ioad.

Af denne skrækkelige Retfærdssdom
Far, unge Koning, og forslæm det aldrig:
At Herren dommer Jordens Konger strengt,
Er Uskylds Hævner, Gaderløses Gader!

8

